

சித்திர ராமாயணம்

சித்திர ராமாயணம்

ஆங்கிலமூலம் : சிவாமி நாகவேசானந்தர்

தமிழாக்கம் : நூட்டாடி

ஒலியம் : பத்மவாசன்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்

மயிலாப்பூர் சென்னை-4

வெளியிடுபவர்:
தலைவர்
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்
மயிலாப்பூர், சென்னை-4
© உரிமைப் பதிவு பெற்றது

முதல் பதிப்பு: டிசம்பர் 1988
22-ஆம் பதிப்பு: ஆகஸ்ட் 2019
2M

ISBN 81-7120-116-4

இதுவரை அச்சான பிரதிகளின்
எண்ணிக்கை: 64,500

வடிவமைப்பு: G. ரவி

அச்சிட்டோர்:
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம் அச்சகம்
மயிலாப்பூர், சென்னை-4

ஸ்ரீ ராமரின் ஜனனம்

கோசலை நாட்டின் மன்னர் தசரதர். அவர் புகழ்பெற்ற இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் தோன்றியவர். தம் குடிமக்கள் மகிழ்ச்சியாகவும், செழிப்பாகவும் வாழ அவர் பாடுபட்டதால், அவரை அவர்கள் அன்புடன் போற்றினார்கள். மகிழ்ச்சியாக விளங்குவதற்கு வேண்டிய எல்லாப் பொருள்களும் தசரதரிடம் இருந்தும், அவர் உள்ளத்தில் துக்கம் குடி கொண்டிருந்தது. காரணம், அவருக்குப் பிள்ளை இல்லை!

ரிஷ்யசிருங்கர் என்னும் முனிவரைத் துணையாகக் கொண்டு தசரதர் ஒரு பெரிய யாகம் நடத்தினார். அது சமயம் ராவணன் என்னும் ஒரு பெரிய அரக்க அரசன் வாழ்ந்து வந்தான். மிகவும் சக்திவாய்ந்த அவன் தேவர்களையும் துன்புறுத்தி வந்தான். அதனால், பிரம்மாவைத் தலைவராகக் கொண்டு எல்லாத்

தேவர்களும் மகாவிஷ்ணுவை அடைந்தார்கள். 'பகவானே! தயவு செய்து, ராவணனைக் கொன்று எங்களைக் காப்பாற்றுங்கள்!' என்று அவரைப் பார்த்துப் பிரார்த்தித்தார்கள். புன்னகை பூத்த முகத்துடன் மகாவிஷ்ணு அவர்களைப் பார்த்து, 'கவலைப்படாதீர்கள். நான் தசரதரின் மகனாகப் பிறந்து ராவணனைக் கொல்லுவேன்' என்றார்.

யாககுண்டத்தில் தசரதர் நெய்யைச் சொரிய, ரிஷ்யசிருங்கரும், மற்ற முனிவர்களும் வேதமந்திரங்களை ஓதினார்கள். யாகத்தைக் கண்டு தேவர்கள் திருப்தி அடைந்தார்கள். யாக குண்டத்திலிருந்து ஒரு கம்பீரமான புருஷன் தோன்றினார். அவர் தசரதரிடம் ஒரு பொன்மயமான பாத்திரத்தைக் கொடுத்தார். 'தேவர்கள் உன் யாகத்தினால் மகிழ்ச்சியுற்றனர். இந்த தெய்வீக பாயசத்தை உனக்கு அளித்துள்ளார்கள். இதை உன் மனைவிகளிடம் கொடு. உன் ஆசை நிறைவேறும்' என்று அந்த கம்பீரமான புருஷன் சொன்னார்.

அரசர் அந்த பாயசத்தை மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொண்டு, அதைத் தம் மூன்று மனைவிகளையும் அருந்தச் சொன்னார். உரிய காலத்தில், தேவர்களையொத்த நான்கு பிள்ளைகள் அவர்களுக்குப் பிறந்தார்கள். ராமன்தான் மூத்தவன். அவன் கௌசல்யாவுக்குப் பிறந்தான். ராமன்தான் மகாவிஷ்ணுவின் அவதாரம். மற்ற மூன்று பேரில், பரதன் கைகேயியிக்கும், லக்ஷ்மணனும், சத்ருக்னனும் சுமித்திரைக்கும் பிறந்தார்கள். இந்த மூவரும் மகாவிஷ்ணுவின் அம்சம் ஆவார்கள்.

ராமர் பிறந்த நாள் இன்றும், ஸ்ரீராமநவமி என்று கொண்டாடப் படுகிறது.

விஸ்வாமித்திர முனிவர் அயோத்யா வருகிறார்.

தசரதரின் இந்த நான்கு பிள்ளைகளும், நல்ல உயரமாகவும், அழகாகவும், நல்ல தீர்களாகவும் வளர்ந்தனர். வசிஷ்ட முனிவர் தான் இவர்களுக்குக் குரு. அவரிடமிருந்து இவர்கள் வேதங்களைக் கற்றார்கள். வேட்டையாடுதல், குதிரை சவாரி, குத்துச் சண்டை, கத்திச் சண்டை, வில்வித்தை, இவற்றிலும் இவர்கள் மிகுந்த வல்லவர்களாக இருந்தார்கள்.

அரசகுமாரர்களுக்குப் பதினைந்து வயது ஆயிற்று. தசரதர் அவர்கள் எல்லாரையும் மிகவும் நேசித்தார். ஆனால் அவருக்கு மிகவும் பிரியமானவன் ராமன்தான். ராமனும், லக்ஷ்மணனும் எப்பொழுதும் இணைபிரியாதவர்கள். அதே மாதிரி பரதனும், சத்ருக்னனும் இணைபிரியாதவர்கள்.

ஒரு நாள் மிகப் பெரிய முனிவரான விஸ்வாமித்திரர் அயோத்யா வந்து சேர்ந்தார். அத்தனை பெரிய முனிவர் தம்மைத் தேடிவந்ததைக் குறித்து தசரதர் மிக்க மகிழ்ச்சியுற்றார். முனிவரைக் கண்டதும், தசரதர் சிம்மாசனத்திலிருந்து கீழே இறங்கி வந்து, அவரை மிக்க மரியாதையுடன் வரவேற்றார். 'தங்கள் வரவால் என் பிறவி பயனுடையதாக ஆயிற்று. என்னால் தங்களுக்குச் செய்யக் கூடியது ஏதாவது இருந்தால் சொல்லுங்கள்' என்றார்.

விஸ்வாமித்திரர் அரசரைப் பார்த்து, 'அரசே! உன் வார்த்தைகளைக் கேட்டு நான் மகிழ்ச்சியுற்றேன். மிகக் கொடிய அரக்கர்கள் என் யாகத்திற்கு இடையூறு செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைக் கொல்ல, நீ ராமனை என்னுடன் அனுப்பிவைக்க வேண்டும்.' என்றார்.

விஸ்வாமித்திரரின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு தசரதர் திடுக்கிட்டார். அக்கொடிய அரக்கர்களை எதிர்க்க எப்படி இளம் வயதினான ராமனை அனுப்பி வைக்க முடியும்! ஆகவே தசரதர், 'அரக்கர்களா! ராமனுக்கு அதற்கு வயது போதாதே!' என்றார்.

ஆனால் விஸ்வாமித்திரருக்கு என்ன நடக்கப் போகிறது என்பது தெரியும். ஆகவே ராமனைத் தம்முடன் அனுப்பித்தான் ஆகவேண்டும் என்று பிடிவாதம் பிடித்தார். விஸ்வாமித்திரருடன் ராமனை அனுப்புவதில் ஒரு பயமும் இல்லை என்று வசிஷ்டரும் தசரதனுக்குத் தெரியும் கூறினார். கடைசியில் ராமனை விஸ்வாமித்திரருடன் அனுப்ப தசரதர் இசைந்தார்.

காட்டில்

தசரதரின் ஆசீர்வாதம் பெற்று, ராமனும், லக்ஷ்மணனும் விஸ்வாமித்திரரைப் பின் தொடர்ந்து காட்டுக்குச் சென்றார்கள். அரசகுமார்களைப் பார்த்து விஸ்வாமித்திரர், 'இது தண்டக ஆரண்யம். இதில் தாடகை என்னும் அரக்கி, மாரீசன் என்னும் தன் மைந்தனுடன் வசிக்கிறான். அவளுக்கு ஆயிரம் யானை பலம் உண்டு. இந்த அரக்கியைக் கண்டு பயந்து, யாரும் காட்டுக்குள் நுழைவதில்லை' என்று சொல்லிவிட்டு, ராமனைப் பார்த்து, 'உன் ஒருவனால் மட்டுந்தான் இவளைக் கொல்ல முடியும்' என்றார்.

ஒரு பெண்ணைக் கொல்லலாமா என்று ராமன் தயங்கினான். ஆனால் விஸ்வாமித்திரர் என்ன சொல்லுகிறாரோ அப்படி நடக்க வேண்டும் என்று தசரதர் அவனுக்கு புத்திமதி கூறியிருந்ததால் ராமன் உடனே நாணைச் சிமிட்டி ஒரு ரீங்காரம் செய்தான். அந்த ஒலி காடு முழுவதும் எதிரொலித்தது. அந்த ஒலியைக் கேட்டு நடுங்கி காட்டு மிருகங்கள் அங்கும் இங்கும் ஓடின.

அந்த ஒலியை தாடகையும் கேட்டாள், ஆச்சரியப்பட்டாள். தனக்குத் தொந்தரவு அளிக்கும் துணிவு யாருக்கு ஏற்பட்டது என்று நினைத்தாள். கோபத்தினால் பைத்தியம் பிடித்தவள் போலாகி, இடிமுழக்கம் போன்ற ஒரு சத்தத்துடன் ராமன் மீது பாய்ந்தாள்.

தாடகைக்கும், ராமனுக்குமிடையே ஒரு கொடிய சண்டை நிகழ்ந்தது. அரக்கி மாய வித்தை அறிந்தவள். பெரிய கற்களையும், பாறைகளையும் அவள் ராமன் மீது வீசி எறிந்தாள். கடைசியில் ராமன் அவள் இதயத்தை ஒரு அம்பினால் பிளந்தான். தாடகை உயிர் பிரிந்து பூமியில் விழுந்தாள்.

ராமனின் ஆற்றலைக் கண்டு விஸ்வாமித்திரர் மகிழ்ச்சியடைந்தார். தம் தவ வலிமையினால் பெற்ற தெய்வீக அஸ்திரங்களை அவர் ராமனுக்கும், லக்ஷ்மணனுக்கும் கொடுத்தார். அவர்களுக்குப் பல மந்திரங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்தார். அவற்றை ஜபித்தால் பல தெய்வீக அஸ்திரங்கள் இவர்கள் கையில் வந்து நிற்கும்.

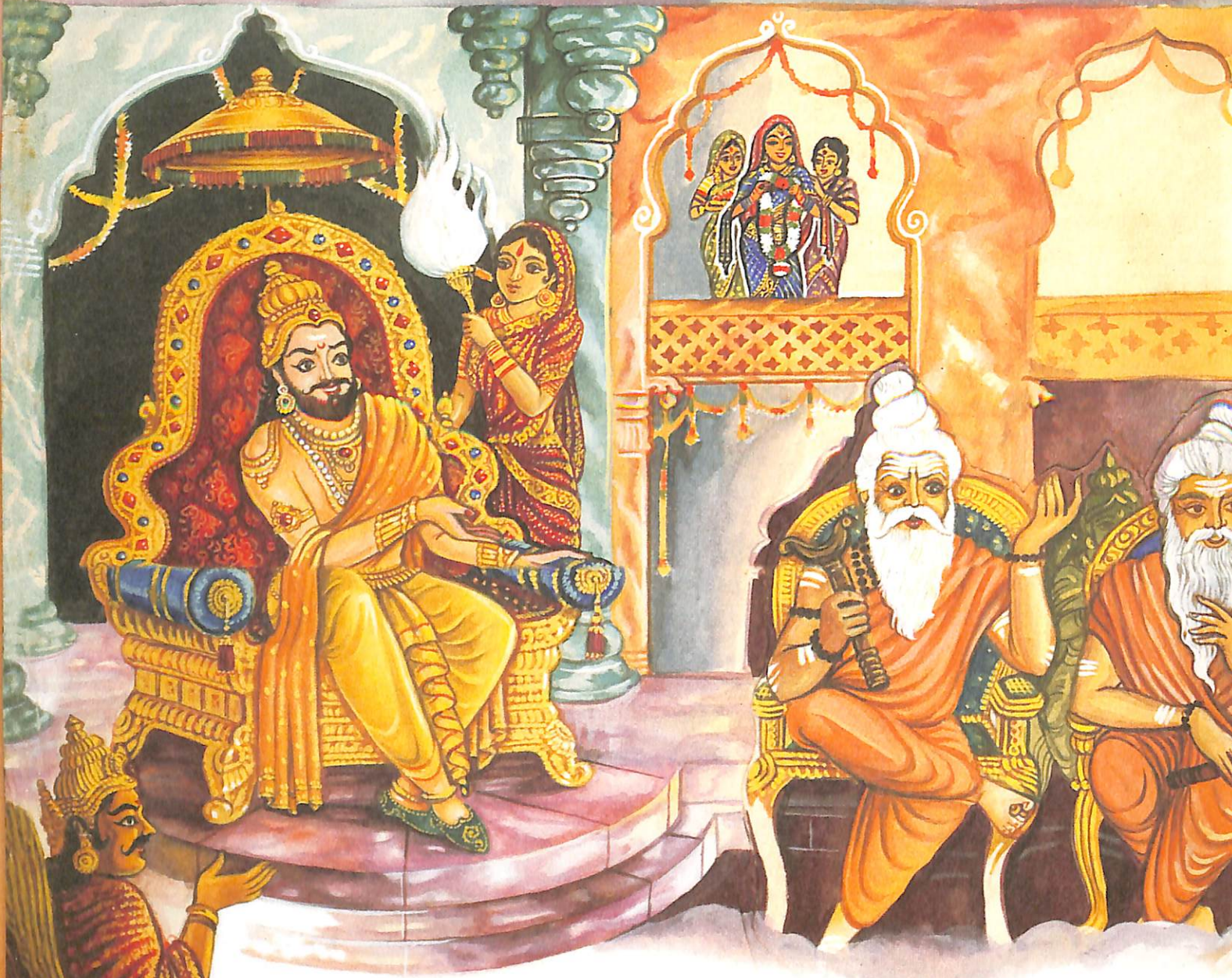
பிறகு மூவரும் விஸ்வாமித்திரரின் ஆசிரமமான சித்தாஸ்சிரமத்திற்குச் சென்றனர். அங்குள்ள முனிவர்கள் ராமனையும், லக்ஷ்மணனையும் உபசரித்தார்கள். அங்கு விஸ்வாமித்திரர் மௌனவிரதம் பூண்டு, ஒரு பெரிய யாகத்தைச் செய்யத் தொடங்கினார். யாகத்தை அரக்கர்களிடமிருந்து காப்பாற்றும்படி முனிவர்கள் ராமனையும், லக்ஷ்மணனையும் கேட்டுக் கொண்டார்கள். கொடிய அரக்கர்களான மாரீசனும், சுபாகுவும் யாகத்தைக் கெடுப்பார்களோ என்று அவர்களுக்குப் பயம்! ராமனும், லக்ஷ்மணனும் ஆயுதம் தாங்கியவர்களாய், இரவும் பகலும், அந்த இடத்தைக் காவல் காத்தனர்.

ஒரு இடையூறுமின்றி ஆறு பகலும், இரவும் சென்றன. ஆனால் ஏழாம் நாள் அன்று, யாகம் உச்சகட்டத்தை அடைந்து கொண்டிருந்த சமயம் ஒரு பேரிரைச்சல் கேட்டது. ராமர் அண்ணாந்து பார்த்தார். ஆகாயத்தில் மாரீசனும், சுபாகுவும் தங்கள் தோழர்களுடன் இருப்பதைக் கண்டார். அந்த அரக்கர்கள், யாகத்தைக் கெடுப்பதற்காக, யாக குண்டத்தில், ரத்தத்தையும், இன்னும் பல தீய அல்லது அருவறுக்கதக்க பொருள்களையும் கொட்டுவதாக இருந்தார்கள். ஆனால் ராமரும், லக்ஷ்மணனும் விழிப்புடன் இருந்தனர். ராமர் மனதுக்குள்ளேயே ஜபித்து, தாம் பெற்ற புதிய தெய்வீக அஸ்திரங்களை அவர்கள் மீது விடுத்தார். ஒரு அம்பினால் அவர் மாரீசனை எத்தனையோ தொலைதூரத்தில் இருந்த கடலில் தள்ளினார். இன்னொரு அம்பினால் சுபாகுவைக் கொன்றார். லக்ஷ்மணன் உதவி கொண்டு ராமர் மற்ற எல்லா அரக்கர்களையும் கொன்று வீழ்த்தினார். விஸ்வாமித்திரர் யாகத்தை வெற்றிகரமாக முடிக்க, எல்லா முனிவர்களும் அகமகிழ்ந்து அந்த அரசகுமார்களை வாழ்த்தினார்கள்.

ராமருக்கும், சீதைக்கும் திருமணம்.

அடுத்த நாள் காலை, விஸ்வாமித்திரர் ராமரைப் பார்த்து, எல்லா முனிவர்களும் புகழ் பெற்ற ஜனக மகாராஜரின் தலைநகரான மிதிலையில் நடக்கும் ஒரு பெரிய வேள்வியைப் பார்க்கச் செல்லப் போவதாகச் சொன்னார். முனிவர்களை விஸ்வாமித்திரர் அழைத்துச் செல்ல, அவர்களை ராமரும், லக்ஷ்மணனும் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

ஜனக மகாராஜர் ஒரு பெரிய ஞானி. அவருக்கு சீதை என்று ஒரு மகள் இருந்தாள். ஒரு சமயம் ஜனகர் நிலத்தை உழுது கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது நிலத்திலிருந்து தேவதை போன்ற ஒரு அழகிய பெண் குழந்தை கிடைத்தது. ஜனகர் அக்குழந்தைக்கு சீதை என்று பெயரிட்டு, அதைத் தம் மகளைப் போல வளர்க்க ஆரம்பித்தார்.

ஜனகருக்கு சிவபெருமான் ஒரு பெரிய வில்லைக் கொடுத்திருந்தார். நாட்டிலேயே மிகச் சிறந்தவனும், தைரிய சாலியுமான அரச குமாரனைத்தான் சீதை மணக்க வேண்டுமென்று ஜனகர் ஆசைப்பட்டார். ஆகவே யார் அந்த சிவ தனுசை வளைத்து, நாண் ஏற்றுகிறானோ, அவனுக்குத்தான் சீதையைத் திருமணம் செய்து கொடுப்பது என்று ஒரு சபதம் எடுத்துக் கொண்டார். இதற்கு முன் எத்தனையோ

பேர், அந்த வில்லை வளைக்க முயன்றனர்.
நானேற்றுவது இருக்கட்டும், முதலில் அவர்களால்
அந்த வில்லை அசைக்கவே முடியவில்லை!

விஸ்வாமித்திரர் தம்மைக் காண வருகிறார் என்று கேட்டு, ஜனகர் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தார். அந்த முனிவர் கூட்டத்தை அவர் மிக்க மரியாதையுடன் வரவேற்றார். ராமரையும், லக்ஷ்மணனையும் விஸ்வாமித்திரர் ஜனகருக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்துவிட்டு, 'உன் சிவ தனுசை ராமனுக்குக் காண்பி' என்றார். ஜனகர் ஒப்புக் கொண்டார். ஆனால் ஜனகர் மனதில் ஒரு சந்தேகம்! இந்த இளம் அரசகுமாரர்களால் சிவ தனுசைத் தூக்கக்கூட முடியாதே என்று அவர் நினைத்தார். இருந்தும் விஸ்வாமித்திரரைப் பார்த்து, 'ராமன் நானேற்றினால், மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் என் மகளை அவனுக்கு நான் திருமணம் செய்து கொடுப்பேன்' என்று சொன்னார்.

சிவ தனுசைக் கொண்டு வரும்படி ஜனகர் தம் ஆட்களுக்கு உத்தரவிட்டார். எட்டு சக்கரங்கள் கொண்ட ஒரு வண்டியின் மீது வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு இரும்புப் பெட்டியில் அந்த தனுசு இருந்தது. எத்தனையோ வீரர்கள் அந்த வண்டியை இழுக்க, அந்த தனுசு இவர்கள் இருந்த இடத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டது.

ராமர் மிக்க அடக்கத்துடன் எழுந்து நின்றார். ஜனகரிடமும், விஸ்வாமித்திரரிடமும் அனுமதி பெற்று, பெட்டியின் முடியைத் திறந்து வில்லைப் பார்த்தார். இந்தக் காட்சியை எல்லாரும் பார்த்தார்கள். ஆனால் ராமரால் வில்லை நானேற்ற முடியும் என்பதை விஸ்வாமித்திரரைத் தவிர வேறு யாரும் நம்பவில்லை.

ராமர் வெகு அனாயாசமாக வில்லை வெளியே எடுத்தார். ஒரு நுனியைத் தம் கால் கட்டை விரலுக்குப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு, மற்றொரு நுனியை நானேற்ற இழுத்தார். என்ன ஆச்சரியம்! அந்தப் புகழ் பெற்ற சிவ தனுசு இரண்டாக உடைந்தது!

இது விஷயத்தைத் தசரதருக்குச் சொல்லி அனுப்பினார்கள். திருமணத்திற்குத் தம் சம்மதத்தைக் கொடுத்ததோடு, தம் பரிவாரங்களுடன் அவர் மதிலை வந்து சேர்ந்தார்.

மிகப் பிரமாதமாக திருமணத்திற்கு ஜனகர் ஏற்பாடு செய்தார். ராமர் சீதையை மணந்தார். அதே சமயம் அவரின் முன்று சகோதரர்களுக்கும் திருமணம் நடந்தது. சீதையின் சகோதரியான ஊர்மிளையை லக்ஷ்மணன் மணந்தான். பரதனும், சத்ருக்னனும், முறையே ஜனகரின் தம்பியின் பெண்களான மாண்டவியையும், சுருதகீர்த்தியையும் மணந்தார்கள். திருமணத்திற்குப் பிறகு விசுவாமித்திரர் எல்லாரையும் ஆசீர்வதித்துவிட்டு, தவம் செய்ய இமாலயம் நோக்கிச் சென்றார். பிள்ளைகளுடனும், மருமகன்களுடனும் தசரதர் அயோத்யா திரும்பினார்.

அயோத்யாவில்

ராமர் பன்னிரண்டு வருடகாலம், சீதையுடன் இன்பமாக அயோத்யாவில் வாழ்ந்தார். அயோத்யாவின் மக்கள் ராமரை மிகவும் நேசித்தார்கள். இவரும் அவர்களுடைய இன்ப துன்பங்களில் பங்கு கொண்டார். தம் மக்களின் உள்ளங்களை ராமர் கொள்ளை கொண்டு விட்டார் என்பதை அறிந்த தசரதர் அவரை இளவரசராக முடிசூட்ட வேண்டும் என்று தீர்மானித்தார். தமக்கும் வயது ஆகிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே ஆட்சிப் பொறுப்பை ராமருக்கு ஒப்படைக்க வேண்டும் என்று அவர் நினைத்தார்.

தம் மந்திரிமார்களை அழைத்து, அவர்களிடம் இது விஷயத்தைக் கூறி, அவர்கள் கருத்தைக் கேட்டார். அவர் நினைத்ததுதான் சரியென்று எல்லாரும் ஒருமுகமாக ஒப்புக்

கொண்டார்கள். உடனே பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் நடக்கட்டும் என்று தசரதர் உத்தரவிட்டார். அதுசமயம் பரதனும், சத்ருக்களனும் தங்கள் தாத்தாவைப் பார்க்க கேகய நாடு சென்றிருந்தார்கள்.

ராமருக்குப் பட்டாபிஷேகம் என்கிற செய்தியைக் கேட்டு வருத்தப்பட்ட ஒரே ஒருத்தி அந்த நாட்டில் இருந்தாள். அவள் பெயர் மந்தரை. அவள் கைகேயியின் பணிப் பெண். எப்படியாவது பட்டாபிஷேகத்தைத் தடுத்து நிறுத்துவது என்று அவள் தீர்மானித்தாள். ஓடி கைகேயியை அடைந்தாள். பட்டாபிஷேகச் செய்தியை கைகேயிக்கு முதல்முதலில் சொன்னவள் அவள்தான். ராமருக்குப் பட்டாபிஷேகம் என்றதும் கைகேயி மிக மகிழ்ச்சி கொண்டாள். ராமரிடம் அவளுக்கு அன்பு அதிகம். ஆனால் மந்தரை அவள் மனதைக் கெடுத்தாள். மந்தரை சொன்னாள், 'உனக்கு ஏற்படப்போகும் ஆபத்தை நினைபாமல் என்ன அசடாக இருக்கிறாய்! அரசர் உன்னைத்தான் மற்ற அரசிகளைவிட அதிகம் நேசிக்கிறார். ஆனால் ராமன் பட்டத்துக்கு வரவேண்டியதுதான் தாமதம், எல்லா அதிகாரமும் கௌசல்யாவுக்குச் சென்றுவிடும். அப்பொழுது அவள் உன்னை பழிவாங்கி விடுவாள். உண்மையில் நீ கௌசல்யாவின் அடிமையாகிவிடுவாய்' என்று.

இப்பொழுது கைகேயியின் மனதில் பயம் குடிகொண்டது. என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தவித்தாள். அதற்கும் மந்தரை ஒரு வழி சொன்னாள். 'ஞாபகமிருக்கிறதா? ஒரு சமயம் தேவாசுர யுத்ததின் போது, தசரதர் அம்புகளால் தாக்கப்பட்டு நினைவிழந்து கிடந்தபோது, நீதான் ரதத்தை அப்பால் ஓட்டிச் சென்று, அவர் உயிரைக் காப்பாற்றினாய். அப்பொழுது அவர் உனக்கு இரண்டு வரம் கொடுத்தார். அவற்றை இன்னொரு சமயம் பெற்றுக் கொள்வதாக நீ சொன்னாய். இப்பொழுது அந்த இரண்டு வரங்களைக் கேள். பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்ய வெண்டுமென்பது முதல் வரம். ராமனை பதினான்கு வருட காலம் காட்டுக்கு அனுப்ப வேண்டுமென்பது இரண்டாவது வரம்' என்று மந்தரை கைகேயியிக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தாள்.

பாவம்! கைகேயி எவ்வளவோ நல்லவள், ராமனிடம் எத்தனையோ அன்பு பூண்டவள். இருந்தும் அவள் மனதை மந்தரை கெடுத்து விட்டாள்!

தசரதரின் தவிப்பு

அடுத்த நாள் காலை ராமனுக்கு பட்டாபிஷேகம் என்னும் மகிழ்ச்சிச் செய்தியை நேரில் சொல்லுவதற்காக, தசரதர் கைகேயியின் இருப்பிடத்திற்கு வந்தார். வழக்கமான இடத்தில் கைகேயியைக் காணவில்லை. அவள் கோபாக்கிரகத்தில் இருப்பதைக் கண்டு அவர் திடுக்கிட்டார். எல்லா நகைகளையும் தூக்கி எறிந்துவிட்டு, தலை மயிர் தரையில் புரள அவள் வெறும் தரையில் படுத்துக் கிடந்தாள். ஏதோ நடந்திருக்கிறது என்று அவர் ஊகித்தார். அவள் தலையை மெள்ளத் தன் மடியில் கிடத்தி, அவளைத் தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டே, அவளுக்குத் தீங்கிழைத்தது யார் என்று கேட்டார்.

ஆனால் கைகேயி அதிகம் பேசவில்லை. தன் கணவரின் கைகளிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு எழுந்து நின்றாள். 'நீங்கள் முன்பு எனக்கு இரண்டு வரம் கொடுத்தீர்கள். அந்த வரங்களை இப்பொழுது தாருங்கள். ஒன்றின்படி பரதனுக்குப்

பட்டாபிஷேகம் நடக்கட்டும். இன்னொன்றின்படி ராமன் பதினான்கு வருட காலம் காட்டில் வசிக்கட்டும்' என்றான்.

தசரதருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. இந்தக் கொடூர வார்த்தைகளைக் கேட்டு, மூர்ச்சித்துக் கீழே விழுந்தார். பிறகு சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு ஞாபகம் திரும்ப, கைகேயியைப் பார்த்தார். புலியைக் கண்ட மானைப் போல அவர் உடல் உதறிற்று. என்ன பண்ணுவது என்று தெரியாமல் கோபத்தில் கத்தினார். 'உனக்கு என்ன வந்துவிட்டது! ராமன் உனக்கு என்ன தீங்கிழைத்தான்? தன் அன்னையைவிட ராமன் உன்னை அதிகமாக நேசிக்கிறான் என்பது உனக்கே தெரியும். ராமன் இன்றி நான் உயிர் வாழேன் என்பதும் உனக்குத் தெரியும். உன் காலைப் பிடித்துக் கெஞ்சுகிறேன். உன் மனதை மாற்றிக்கொள். வேறு ஏதாவது வரம் கேள்' என்றார்.

ஆனால் கைகேயி அவர் சொன்னதற்கு இணங்க மறுத்தாள். அதனால் மன்னர் மீண்டும் மூர்ச்சை அடைந்தார்.

இரவு முழுவதும் இப்படியே சென்றது. அடுத்த நாள் காலை, பட்டாபிஷேகத்திற்கு எல்லாம் தயார் என்று தெரிவிப்பதற்காக சாரதி சுமந்திரர் அங்கு வந்தார். தசரதர் பேசும் நிலையில் இல்லை. உடனே ராமரை அழைத்து வரும்படி கைகேயி சுமந்திரருக்கு உத்தரவிட்டாள்.

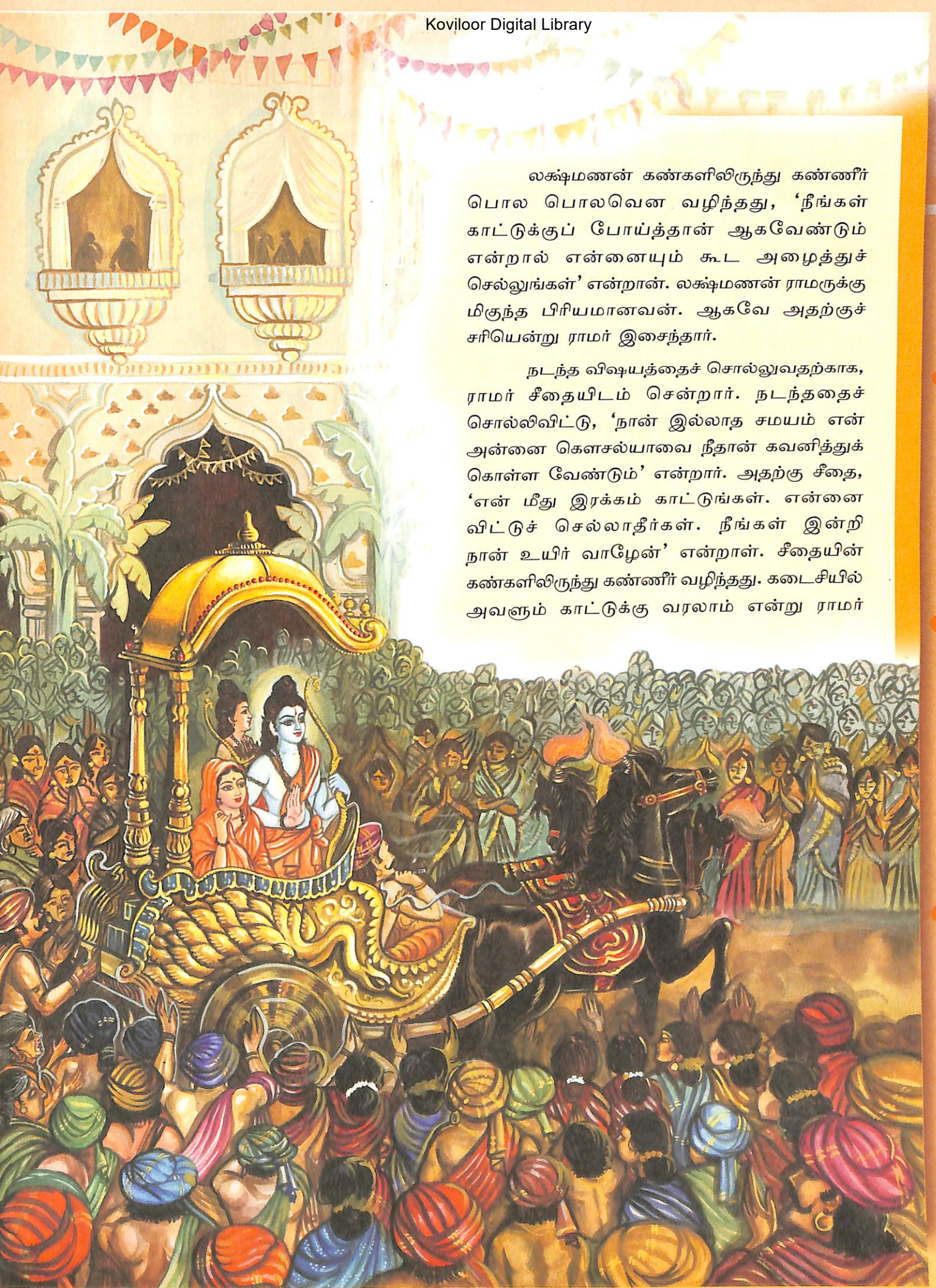
ராமர் வந்ததும், தசரதர் விக்கி விக்கி அழ ஆரம்பித்தார். 'ராமா! என் கண்ணே ராமா!' என்று மட்டுந்தான் அவரால் பேச முடிந்தது. ராமர் கைகேயியைப் பார்த்து, 'அம்மா! அப்பா என் மீது ஏதாவது கோபமாக இருக்கிறாரா? நான் ஏதாவது தவறு செய்துவிட்டேனா? இப்படிப்பட்ட நிலையில் நான் அவரை இதுவரை பார்த்ததே இல்லையே!' என்று கேட்டார்.

'கசப்பான ஒரு விஷயத்தை அவர் உனக்குச் சொல்ல விரும்புகிறார். ஆனால் சொல்லப் பயப்படுகிறார். முன்னொரு சமயம் அவர் எனக்கு இரண்டு வரங்கள் கொடுத்தார். இன்று அவற்றை நான் கேட்டேன்' என்று ஆரம்பித்து, அந்த வரங்கள் என்ன என்று கைகேயி ராமரிடம் விளக்கினாள்.

இதைக் கேட்டு ராமர் புன்முறுவல் பூத்தார். 'பூ! இவ்வளவு தானா அம்மா! உடனே பரதனுக்குச் சொல்லி அனுப்புங்கள். நான் மகுடம் பூண்டால் என்ன, என் அருமைத் தம்பி பரதன் மகுடம் பூண்டால் என்ன? அது பற்றி எனக்குத் துளிக்கூடக் கவலை கிடையாது. அப்பா நீங்கள் கேட்ட வரங்களைக் கொடுத்துவிட்டார் என்றே கொள்ளுங்கள். நான் இன்றே காடு செல்லுகிறேன்' என்றார்.

ராமர் காடு செல்லுகிறார்

ராமர் காட்டுக்குச் செல்லப் போகிறார் என்கிற சேதி காட்டுத் தீயைப் போல நாடெங்கும் பரவியது. யாரும் இதை ஏற்பதாக இல்லை. லக்ஷ்மணன் வெகுண்டு ராமரைப் பார்த்து, 'அப்பா உனக்கு அநீதி இழைத்து விட்டார்! நான் இதைச் சகிக்க மாட்டேன்' என்று சொல்லிக் கொண்டே தன் பெரிய வில்லை எடுத்துக் கொண்டு தசரதர் அரண்மனை நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தான். ராமர் தன் கையை லக்ஷ்மணன் தோள்மீது வைத்தார். ஒரு சிறிய புன்முறுவலுடன், 'இச்சிறு ராஜ பதவிக்காக, தாய்க்கு கொடுத்த வாக்கை அப்பா மீற வேண்டும் என்கிறாயா?' என்று கேட்டார்.

லக்ஷ்மணன் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பொல பொலவென வழிந்தது, 'நீங்கள் காட்டுக்குப் போய்த்தான் ஆகவேண்டும் என்றால் என்னையும் கூட அழைத்துச் செல்லுங்கள்' என்றான். லக்ஷ்மணன் ராமருக்கு மிகுந்த பிரியமானவன். ஆகவே அதற்குச் சரியென்று ராமர் இசைந்தார்.

நடந்த விஷயத்தைச் சொல்லுவதற்காக, ராமர் சீதையிடம் சென்றார். நடந்ததைச் சொல்லிவிட்டு, 'நான் இல்லாத சமயம் என் அன்னை கௌசல்யாவை நீதான் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும்' என்றார். அதற்கு சீதை, 'என் மீது இரக்கம் காட்டுங்கள். என்னை விட்டுச் செல்லாதீர்கள். நீங்கள் இன்றி நான் உயிர் வாழேன்' என்றாள். சீதையின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தது. கடைசியில் அவளும் காட்டுக்கு வரலாம் என்று ராமர்

ஒப்புக்கொண்டார். நகரம் முழுவதும் சோகத்தில் ஆழ்ந்தது. ராமரைப் பிரிய மனமில்லாமல் பெண்களும், சிறுவர்களும், சிறுமிகளும், ஏன் வயதுவந்த ஆண்களும் கூட அழுதார்கள்.

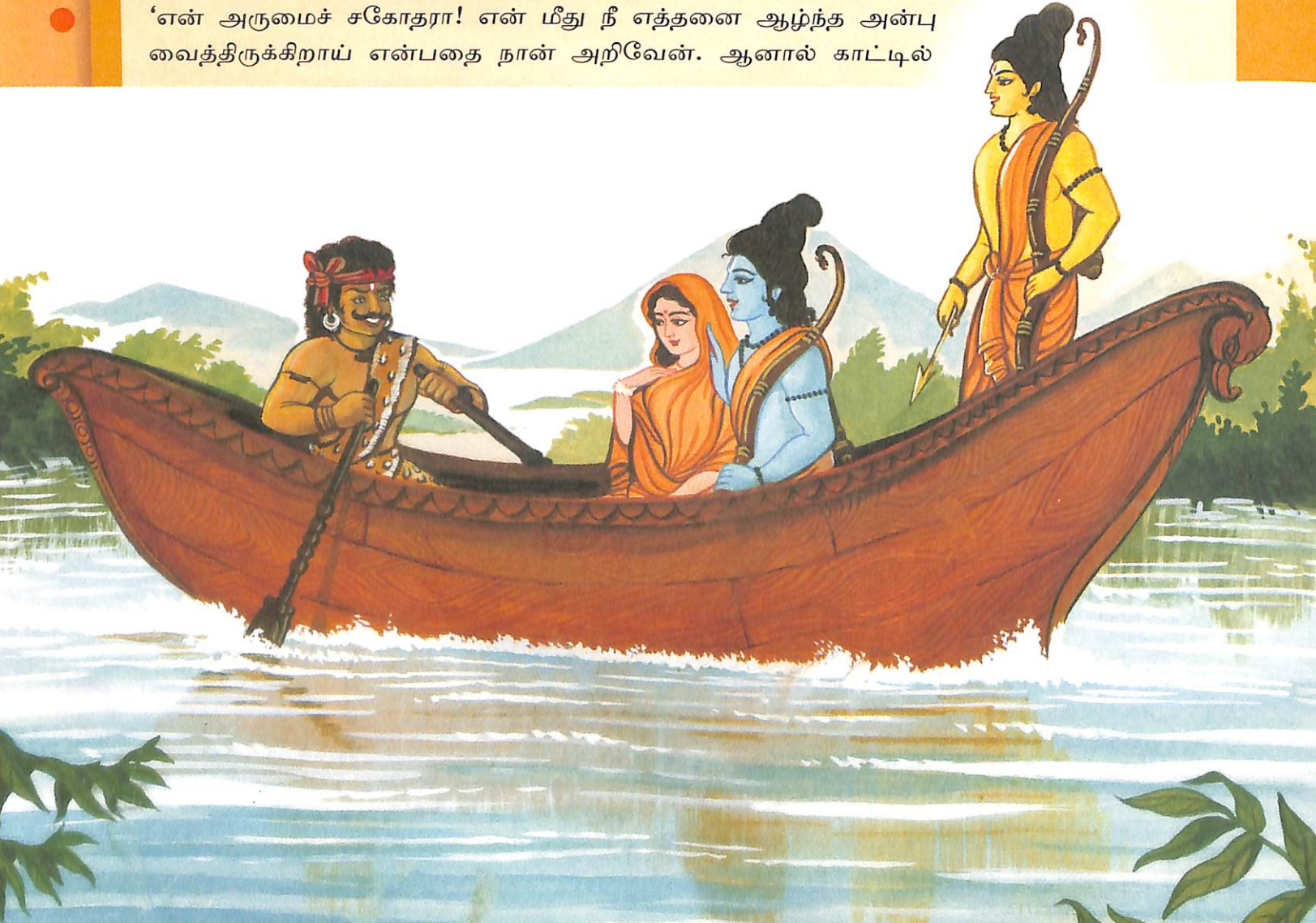
ராமர், சீதை, லக்ஷ்மணன் மூவரும், முனிவர்களைப் போல உடை தரித்து, ரதத்தில் ஏறினர். அயோத்தியா வாசிகள் உரக்க அழுதுக்கொண்டே ரதத்தின் பின்னால் ஓடி வந்தார்கள். ரதத்தை வெகு வேகமாக ஓட்டினார்—சாரதி சுமந்திரர். தமசா நதிக்கரையை அவர்கள் அடைந்தார்கள். அயோத்தியா வாசிகளும் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தனர்.

அன்றிரவை அங்கு கழிப்பதென்று ராமர் தீர்மானித்தார். அடுத்த நாள் விடியற்காலை ராமர் விழித்தெழுந்து, சுமந்தரரிடம், 'நம்மைப் பின் தொடர்ந்த மக்கள் நன்கு தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் நம்மைப் பின் தொடர்வது சரியன்று. ஆகவே அவர்கள் விழித்துக்கொள்ளும் முன்னர் இந்த இடத்தை விட்டுச் சென்று விடுவோம்' என்று சொன்னார்.

சுமந்திரர் ரதத்தை ஓட்ட, ராமர், லக்ஷ்மணன், சீதை மூவரும் அன்று முழுவதும் பயணம் செய்தார்கள். கடைசியில் கங்கைக் கரையை அடைய, அன்றிரவை அங்கு கழிக்கத் தீர்மானித்தார்கள். நால்வரும் ஒரு மரத்தடியில் உட்கார்ந்தார்கள்.

பக்கத்தில் குகன் என்னும் வேடுவ அரசன் வசித்து வந்தான். நடந்த விஷயங்களைக் கேட்டு அவன் வருத்தப் பட்டான். அவன் ராமரைப் பார்த்து, 'தயவு செய்து தாங்கள் இங்கேயே தங்குங்கள். என் அரசு, செல்வம், உயிர் எல்லாம் தங்களுடையது' என்றான்.

அவன் காட்டிய அன்பை நினைத்து ராமர் மனம் நெகிழ்ந்தார். 'என் அருமைச் சகோதரா! என் மீது நீ எத்தனை ஆழ்ந்த அன்பு வைத்திருக்கிறாய் என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால் காட்டில்

துறவியைப் போல வாழ்வேன் என்று அன்னை கைகேயியிக்கு வாக்களித்துள்ளேன். நாங்கள் கிழங்குகள், பழங்கள் இவற்றை மற்றும் தான் உண்டு உயிர் வாழ வேண்டும்' என்றார்.

ராமரும், சீதையும் ஒரு மரத்தரடியில், தரையில் படுத்துத் தூங்க, அன்றிரவு முழுவதும், லக்ஷ்மணனும், குகனும் அவர்களுக்குக் காவல் காத்தார்கள்.

அடுத்த நாள் காலை, மூவரும் குகனிடம் பிரியா விடை பெற்று, ஒரு படகில் ஏறினர். ராமர் சுமந்திரரைப் பார்த்து, 'நீங்கள் அயோத்தியா திரும்பி என் தகப்பனாருக்கு ஆறுதல் கூறுங்கள்' என்றார்.

ராமர் இருந்த படகு கங்கை நீர் மீது செல்ல ஆரம்பித்தது. சுமந்திரரும், குகனும், கண்ணீர் மல்கிய கண்களுடன், அப்படகையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

பரதன் அயோத்யா திரும்புகிறான்.

மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு சுமந்திரர் மிக்க வருத்தத்துடன் திரும்பி வந்து, நேரே தசரத ரிடம் சென்றார். தசரதர் குற்றயிராய்க் கிடப்பதைக் கண்டார். தலையைக் குனிந்து கொண்டு தசரதர் முன் மௌனமாய் நின்றார். என்ன நடந்தது என்பதை தசரதர் புரிந்து கொண்டார்.

மிக்க வேதனையுடன், 'ஓ ராமா! ராமா! ராமா!' என்று தசரதர் கதறினார். அன்றிரவே, புண்பட்ட இதயம் காரணமாக உயிரைவிட்டார். அரசரின் உடல் தைலத்தினால் பூசப்பட்டது. பரதனை அழைத்து வரும்படி விசிஷ்டர் கேகய நாட்டிற்கு ஆட்களை அனுப்பி வைத்தார். என்ன நடந்தது என்பதைச் சொல்லக் கூடாது என்று அவர்கள் கட்டளையிடப்பட்டனர்.

பரதன் உடனே திரும்பி வந்தான், சத்ருக்னனுடன். நகரத்திற்குள் நுழையும் போதே அவன் பல அபசகுனங்களைக் கண்டான். நகரம் ஒரே நிசப்தமாக இருப்பதைக் கண்டான். தசரதனின் அரண்மனையை அடைந்தான். ஆனால் அது ஒரே சூன்யமாக இருந்தது. உடனே கைகேயியை நோக்கிப் புறப்பட்டான். அவள் முகம் வெளிநீட்டுக் கிடந்தது. சோகம் குடி கொண்டிருந்தது. ஏதோ நடக்கக் கூடாதது நடந்திருக்கிறது என்று பரதன் தெரிந்து கொண்டான்.

‘அப்பா எங்கே அம்மா?’ என்று கத்தினான். ‘அவர் மேல் உலகம் சென்றுவிட்டார்’ என்றாள் கைகேயி. ‘அப்பா இறந்துவிட்டாரா!’ செய்தியைக் கேட்டு பரதன் ஸ்தம்பித்தான்! ‘ஏன் இறந்தார்? எப்படி இறந்தார்? ஏன் எனக்கு முன்னமேயே சொல்லி அனுப்பவில்லை?’ என்றெல்லாம் துக்கம் தாளாமல் அழுதான்.

‘அண்ணா ராமர் எங்கே! நல்ல வேளை அவராவது கடைசி காலத்தில் தகப்பனாரோடு இருந்தாரே! அப்பா எனக்கு ஏதாவது சொல்லும்படி சொன்னாரா?’

‘ராமா என்று அவனை நினைத்துக் கதறியதுதான் அவருடைய கடைசி வார்த்தை’.

‘அப்படியானால் அப்பா இறந்த போது ராமர் பக்கத்தில் இருக்கவில்லையா?’

‘அவன் பதினான்கு வருடகாலம் காட்டில் வசிக்க வேண்டும் என்று அனுப்பப்பட்டு விட்டான்’ என்று ஆரம்பித்து நடந்த கதையைச் சொன்னாள்.

இதையெல்லாம் பரதன் எதிர் பார்க்கவில்லை. தன் தாயின் காரணமாக எத்தனை விபரீதங்கள் விளைந்து விட்டன என்று வேதனைப் பட்டான்.

பரதன் தன் அன்னையை வெட்கத்தோடும், கோபத்தோடும் பார்த்தான். தான் எவ்வளவு பெரிய தவறு செய்துவிட்டோம் என்பதை கைகேயி அப்பொழுதுதான் உணர்ந்தாள். தன்னைப் புரிந்து கொள்ளும்படி கைகேயி பரதனைக் கெஞ்சினாள். ஆனால் அவன் கோபம் தீரவில்லை.

பரதன் தன் அன்னையைப் பார்த்து, கோபத்துடன், ‘நீ என்னுடைய சத்ரு, என் அன்னையல்ல. ஓ, ஈவிரக்கமற்றவளே, நீ என் தந்தையைக் கொன்றுவிட்டாய், என் அண்ணனைக் காட்டுக்குத் துரத்திவிட்டாய். நான் ராமர் மீது எத்தனை அன்பு கொண்டிருந்தேன் என்பது உனக்குத் தெரியாதா? இனி எனக்கும் உனக்கும் ஒரு தொடர்பும் கிடையாது. நான் இனி உன் மகன் அல்ல’ என்று சொன்னான்.

பரதன் உடனே கௌசல்யாவின் இருப்பிடம் நோக்கி ஓடினான். கௌசல்யாவும், சுமித்திரையும் அவனை வரவேற்றார்கள். சோகத்தின் காரணமாக கௌசல்யா மிக தீனமான குரலில் பேசினாள்.

‘பரதா! அரசு உனக்காகக் காத்திருக்கிறது. நாங்கள் அதை எதிர்ப்போம் என்று பயப்படாதே. நாங்கள் உன்னைக்

கேட்பதெல்லாம், என்னையும் சுமித்திரையையும் காட்டில் கொண்டு போய் விடும்படிதான். அங்கு நாங்கள் ராமனோடு வசிக்க விரும்புகிறோம்' என்று சொன்னாள்.

இதைக் கேட்டதும் பரதனின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பொல, பொலவென்று வழிந்தது. அவன் கீழே விழுந்து, கௌசல்யாவின் பாதங்களைத் தன் இரு கைகளாலும் பற்றிக் கொண்டு கதறினான்.

'அம்மா! ராமர் மீது எனக்குள்ள அன்பு உங்களுக்குத் தெரியாதா? நீங்கள் இப்படிச் சொல்லலாமா? ராமருக்கே உரிமையான முடியை நான் ஒரு நாளும் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டேன்!' என்று சொல்லிவிட்டு, ராமரைத் திரும்ப நாட்டுக்கு அழைத்து வரப்போவதாக வாக்களித்தான்.

பரதன் ராமரைச் சந்திக்கிறான்

அல்லும் பகலும் பரதன் ராமரைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். அவரை எப்படித் திரும்ப அழைத்து வருவது என்பது பற்றிச் சிந்தித்தான். தசரதரின் இறுதிக் கடன்களை

இன்னும் தாமதிக்கக் கூடாது என்று வசிஷ்டர் பரதனிடம் கூறினார். பரதனின் சம்மதத்தின் பேரில் தகனக் கிரியைகளுக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டன. அந்தணர்கள் மந்திரங்களைச் சொல்ல, பரதன் தசரதரின் சிதைக்குத் தீ வைத்தான்.

இறுதிச் சடங்குகள் எல்லாம் முடிந்தன. ராமரைத் தேடிப் போவது என்று பரதன் தீர்மானித்தான். ஒரு பெரிய சேனை பின் தொடர, அவன் அயோத்யாவை விட்டு, காட்டுக்குள் நுழைந்தான். கைகேயியும், மற்ற ராணிகளும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தனர். பல நாட்களுக்குப் பிறகு ராமர் தங்கியிருந்த 'சித்திரகூடம்' என்னும் இடத்தை அவர்கள் அடைந்தனர்.

சேனையைத் தூரத்திலேயே நிறுத்தி வைத்துவிட்டு, ராமரைச் சந்திக்க பரதன் சென்றான். அழுது கொண்டே ராமரின் காலடியில் விழுந்தான். ராமர் அவனைத் தழுவி, உச்சி முகர்ந்தார். 'ஏன் அப்பாவை விட்டு விட்டுக் காட்டுக்கு வந்தாய்? நீ ஏன் இத்தனை இளைத்துவிட்டாய்?' என்று கேட்டார். ஆனால் பரதனுக்கோ தொண்டை அடைத்தது. அவன் ஒரு பதிலும் சொல்லாமல் விக்கி விக்கி அழுதான்.

சிறிது நேரம் கழித்து, பரதன் 'அண்ணா! நீங்கள் சென்ற சில நாட்களுக்கெல்லாம் அப்பா இறைவனடி சேர்ந்துவிட்டார். நான் அப்பொழுது தாத்தாவின் வீட்டில் இருந்தேன். என்னுடன் திரும்பி வந்து, நீங்கள் மகுடம் பூண வேண்டும், அரசை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்' என்றான்.

தந்தை இறந்துவிட்டார் என்ற செய்தி கேட்டதும் ராமர் அப்படியே மூர்ச்சித்துக் கீழே விழுந்தார். சீதை அவர் முகத்தில் தண்ணீர் தெளிக்க, அவர் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்தார். தகப்பனாருக்கு கிரியை செய்ய பக்கத்தில் இருந்த மந்தாகினி நதிக்குச் சென்றார்கள்.

அடுத்த நாள், அயோத்யா திரும்ப வேண்டும் என்று பரதன் ராமரை மீண்டும் மீண்டும் வேண்டினான். ஆனால்-அயோத்யா திரும்ப ராமர் கண்டிப்பாக மறுத்தார். 'தகப்பனாரின் ஆணையை என்னால் மீற முடியாது. நீ திரும்பிச் சென்று அரசை ஆள். நான் பிதுர் வாக்கிய பரிபாலனம் செய்துவிட்டு, பதினான்கு வருடங்கள் கழித்துத் தான் நாடு திரும்புவேன்' என்று சொன்னார்.

ஆனால் பரதன் அத்தனை எளிதில் திரும்புவதாக இல்லை. கடைசியில் வசிஷ்டர் ஒரு வழி கண்டு பிடித்தார். 'பரதன் ராமன் உத்தரவின் பேரில் அவனுடைய பிரதிநிதியாக நாட்டை ஆளட்டும்' என்றார்.

இதை ஏற்றுக் கொள்ளுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று பரதன் உணர்ந்தான். ஆனால் ராமருக்கே உரித்தான சிம்மாசனத்தில் அவன் உட்கார விரும்பவில்லை. ஆகவே ராமரைப் பார்த்து, 'அண்ணா! உங்கள் சொல்லை நான் மீறுவதற்கில்லை. ஆனால் உங்களை குறிக்க உங்கள் பொருள் எதையாவது கொடுங்கள்' என்று சொல்லி, ராமரின் பாதுகைகளைப் பெற்று, அவற்றை மிக்க மரியாதையுடன் தன் சிரசின் மேல் தாங்கி, அயோத்தியாவை அடைந்து, ராமருக்குப் பதிலாக அவருடைய பாதுகைகளை சிம்மாசனத்தில் வைத்தான். ராமரின் பெயரில் அவன் நாட்டை ஆள ஆரம்பித்தான். அவன் தலை நகருக்கு வெளியே, தனக்கென்று ஒரு சிறு குடிசை அமைத்துக் கொண்டு, ராமர் திரும்பி வர இன்னும் எத்தனை நாட்கள் என்று எண்ண ஆரம்பித்தான்.

சூர்ப்பனகையின் வருகை

பரதன் நாடு திரும்பியதும், சித்திர கூடத்தில் தொடர்ந்து வசிக்க ராமருக்குப் பிடிக்க வில்லை. ஆகவே மூவரும், சித்திர கூடத்தைவிட்டு, சில வருடங்கள் காடுகளில் அலைந்து திரிந்தனர். ஆங்காங்கே இருந்த முனிவர்களைத் தரிசனம் செய்தனர். கோதாவரியின் நதிக் கரையில் இருந்த பஞ்சவடி என்னும் இடத்தில் வசிக்கும்படி அகஸ்திய முனிவர் ராமருக்கு யோசனை கூறினார். பஞ்சவடியை அடைந்ததும் லக்ஷ்மணன் ஒரு அழகான குடிசை நிர்மணம் செய்தான். அதில் மூவரும் மகிழ்ச்சியாக வசித்தனர்.

ராவணனின் தங்கையாகிய சூர்ப்பனகை அதே இடத்தில் வசித்தாள். ஒரு நாள் தற்செயலாக அவள் ராமரைப் பார்க்க நேரிட, அவர் அழகைக் கண்டு அதிசயித்து, அவர் மீது மோகம் உற்றாள். அவள் ராமரைப் பார்த்து, 'அரக்கர்களின் அரசனான ராவணனின் தங்கை நான். என் பெயர் சூர்ப்பனகை. கரன், தூஷணன் என்னும் என் இரு சகோதரர்கள், பக்கத்தில் உள்ள ஜனஸ்தானம் என்னும் காட்டின் அதிபர்கள். தாங்கள் என்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும். உங்கள் பக்கத்தில் நிற்கும் பெண்ணைப் பற்றிக் கவலைப் படாதீர்கள். நான் அவளை ஒரு நொடியில் விழுங்கிச் சாப்பிட்டுவிடுவேன்' என்றாள்.

அவளுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ராமருக்குச் சிரிப்பு வந்ததே யொழிய கோபம் வரவில்லை. அவர் அவளைப் பார்த்து, 'எனக்குத் திருமணம் ஆகிவிட்டது என்பதை நீயே பார்க்கிறாய். ஆனால் என் தம்பி லக்ஷ்மணனுக்கு அவனுடைய மனைவி இங்கு இல்லை. அவன் இளையவனானதோடு, அழகானவன். அதனால் அழகானவளே, நீ அவனைநாடு' என்று சொன்னார்.

ராமரின் வார்த்தைகளில் பொதிந்திருந்த கேலியை லக்ஷ்மணன் புரிந்து கொண்டு, அவளைப் பார்த்து, 'ராமர் என்னுடைய தலைவர், நான் அவருக்கு அடிமை. அதனால் ஏன் அடிமைக்கு அடிமை ஆக விரும்புகிறாய்?' என்று கேட்டான்.

சூர்ப்பனகை மீண்டும் ராமரிடம் சென்று, மிக்க கோபத்துடன், 'இந்தப் பெண் இருக்கக் கொண்டுதான் நீங்கள் என்னை அலட்சியம் செய்கிறீர்கள். அவளை இப்பொழுதே தின்று முடிக்கிறேன்' என்று சொல்லி சீதையின் மீது பாய்ந்தாள். ஆனால் லக்ஷ்மணன் உடனேயே தன் வாளை உருவி அவள் முக்கை அறுத்தான். வலி தாங்காமல் சூர்ப்பனகை அழுதுகொண்டே தன் சகோதரனின் உதவியை நாடி காட்டுக்குள் வேகமாக ஓடினாள்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், ராமரைத் தாக்குவதற்காக அவள் பதினான்கு அரக்கர்களை அழைத்து வந்தாள்.

ஆனால் ராமரோ அவர்களை ஒரு நொடியில் கொன்று விட்டார். இதைக் கண்டு கோபம் கொண்ட கரன், 14,000 பேர் கொண்டதன் படையை, உடனே தங்கள் ரதங்களையும், குதிரைகளையும், யானைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு ராமரைத் தாக்கும்படி உத்தரவிட்டான். தன் சகோதரன் தூஷணனையும் இன்னும் பல போர்த் தலைவர்களையும் உடன் அனுப்பி வைத்தான்.

ராமரோ, சீதையைக் காப்பாற்றும்படி லக்ஷ்மணனிடம் சொல்லிவிட்டு கவசம் தரித்து, தம் வில்லையும், அம்புகளையும் எடுத்துக் கொண்டு, அப்பெரிய படையைத் தன்னத் தனியாகவே சந்திக்கத் தயாரானார்.

அரக்கர்கள் திடுக்கிடும் வகையில், அப்பெரிய படையை ராமர் தாம் ஒருவராகவே அழித்தார். பளிச்சென்று மின்னின ஒரு அம்பு, தூஷணனின் மார்பைப் பிளந்து அவனைக் கொன்றது. இதைக் கண்டு வெகுண்ட கரன் தன் ரதத்தை ராமர் மீது செலுத்தினான். ஒரு கூரிய அம்பை வேகமாக விடுத்து, ராமரின் வில்லை இரண்டாக உடைத்தான். ராமர் இன்னொரு வில்லை எடுக்கும் முன் கரனின் வில்லிலிருந்து கிளம்பிய ஏழு அம்புகள் ராமரின் கவசத்தைத் துண்டு துண்டாக்கின. ராமரின் உடல் இப்பொழுது திறந்து கிடந்தது. இதைப் பயன்படுத்தி, கரன் சரத்திற்கு மேல் சரமாக விட்டு, ராமரின் உடலைப் பல இடங்களில் புண்படுத்தினான்.

ஆனால் இதற்கெல்லாம் துளியும் சளைக்காத ராமர், அகஸ்தியர் கொடுத்த வில்லைக் கையிலேந்தி, பதிமூன்று அம்புகளைக் கரன் மீது விட, அவன் செத்துக் கீழே விழுந்தான். போர் ஒன்றேகால் மணி நேரம்தான் நீடித்தது. ஒரு மறைவான இடத்திலிருந்து லக்ஷ்மணனும் சீதையும் போரைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கரன் வதம் ஆனது கண்டு, சீதை ஓடிவந்து, மகிழ்ச்சி தாங்காமல் ராமரை அணைத்துக் கொண்டாள்.

ராவணன் மாரீசனைச் சந்திக்கிறான்

இந்த வதத்தைக் கண்டு சூர்ப்பனகை நடுங்கினாள். உடனேயே இலங்கையில் உள்ள தன் அண்ணன் ராவணனின் பாதுகாப்பைத் தேடி ஓடினாள். மூக்கறுபட்ட தன் தங்கையைக் கண்டு ராவணன் வெகுண்டான். என்ன நடந்ததென்று ஆத்திரமாகக் கேட்டான். கரனும், தூஷணனும் எப்படித் தங்கள் படையுடன் அழிக்கப்பட்டனர் என்பதை அவள் விவரித்தாள். ‘அண்ணா! அந்த அழகிய சீதையை உனக்காகக் கொண்டு வர முயன்றேன். அந்த முயற்சியில்தான் உன் இரு சகோதரர்களும் கொல்லப்பட்டனர். ராமனைத் தண்டிப்பதற்குச் சிறந்த வழி, சீதையை இலங்கைக்குத் தூக்கிக் கொண்டு வருவதுதான். சீதை எங்கிருக்கிறாள் என்று தெரியாமல் சோகத்தினால் ராமன் இறப்பான்’ என்று சொன்னாள்.

தன் தங்கைக்கு இழைக்கப்பட்ட அவமானத்தைப் பழிவாங்குவதற்கும், தானும் அந்த அழகிய சீதையை அடைவதற்கும், ராவணன் உடனேயே ஒரு வழி கண்டு பிடித்தான். உடனேயே புஷ்பகம் என்னும் தன் விமானத்தில் ஏறி, மாரீசன் இருக்கும் இடம் சென்றான். ராமன் என்கிற பெயரைக் கேட்டதுமே மாரீசன் நடுங்கினான். தன் அன்னை தாடகையை ராமர் கொன்றதை அவனால் எப்படி மறக்க முடியும்?

அவன் ராவணனை நடுங்கிக் கொண்டே பார்த்தான். ‘ராமரை நீ சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. ஒரு சமயம் நான் விஸ்வாமித்திரரின் யாகங்களுக்கு இடைஞ்சல் விளைவித்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது ராமர் அங்கு வந்தார். அவர் ஒரே அம்பினால் சுபாகுவைக் கொன்றார். இன்னொரு அம்பினால் என்னைக் கடலில் தள்ளினார். அத்தனைக்கும் அப்பொழுது அவர் ஒரு சிறு பையனாகத்தான் இருந்தார். இப்பொழுதோ நன்கு வளர்ந்து முன்னைவிட அதிக பலசாலியாக விளங்குகிறார். ஆகவே உன்னை நீயே அழித்துக் கொள்ள முயலாதே. அதோடு உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். சீதையை அடைவதற்கும் ஆசைப்படாதே. அவள் ஒரு நெருப்பு. அவளுடைய கோபம் உன்னைச் சாம்பலாக்கிவிடும்’ என்றான்.

ஆனால் மாரீசனின் புத்திமதியைக் கேட்க ராவணன் தயாராக இல்லை. ‘உன் உதவியை நாடி இங்கே வந்தேனெயொழிய, உன் புத்திமதியை அல்ல. ஆகவே இரண்டில் ஒன்று

நிச்சயப்படுத்திக் கொள். ஒன்று என் திட்டத்திற்கு உதவு, அல்லது என் கையால் சாகத் தயாராக இரு' என்றான் ராவணன்.

தன் முடிவு காலம் நெருங்கிவிட்டது என்பதை மாரீசன் உணர்ந்தான். சிறிது நேரம் யோசனை செய்துவிட்டு, 'உன் கையினால் சாவதைவிட ராமன் கையினால் சாவது சிறந்தது' என்று சொல்லி ராவணனுடைய சூழ்ச்சிக்கு சம்மதித்தான்.

பொன் மான்

ஒரு நாள் சீதை தன் பர்ணசாலைக்குப் பக்கத்தில் மலர்கள் கொய்து கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது அந்தப் பக்கம் ஒரு பொன் மான் ஓடிச் சென்றது. இதைக் கண்டு சீதை ஆச்சரியப்பட்டாள். அதை ராமரும், லக்ஷ்மணனும் பார்க்க வேண்டுமென்று அவள் ஆசைப்பட்டாள். 'இங்கே வந்து பாருங்கள்' என்று கத்தினாள்.

ராமரும், லக்ஷ்மணனும் உடனே வெளியே ஓடிவந்தார்கள். மான் நின்று கொண்டிருந்த திசையை சீதை சுட்டிக் காட்டினாள். 'இத்தனை அழகிய மானை நான் இதுவரை பார்த்ததில்லை. அதை எனக்குப் பிடித்துத் தரமாட்டீர்களா? அதை நான் ஆசையாக வளர்ப்பேன்' என்று சொன்னாள். 'இது மிகவும் அதிசயமான மானாக இருக்கிறது, சீதை

ஆசைப்படுவதால், லக்ஷ்மணன், நான் அதை அவளுக்குப் பிடித்துத்தர வேண்டும்' என்றார் ராமர், லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து.

ஆனால் லக்ஷ்மணனுக்கு அந்த மானைப் பற்றி சந்தேகம் இருந்தது. 'அது சாதாரண மான் அல்ல. எவனோ அரக்கன் மானைப் போல் வேடம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறான் என்று நினைக்கிறேன்' என்றான் லக்ஷ்மணன். அதற்கு ராமர், 'இது உண்மையான மானாக இருந்தால் அதை நான் சீதைக்காகப் பிடித்துக் கொண்டு வருகிறேன். அரக்கனாக இருந்தாலோ, கொன்றுவிடுகிறேன். ஆகவே பயம் வேண்டாம். நீ சீதையை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக் கொள். எக்காரணத்தைக் கொண்டும் சீதையைத் தனியாக விட்டு விடாதே' என்று சொல்லிவிட்டு, அந்த மானைப் பிடிக்க ராமர் அதைப் பின் தொடர்ந்தார்.

மாரீசன் தான் அப்படி பொன் மான் வேஷம் போட்டுக் கொண்டு வந்திருந்தான். பொன் மான் வெகு வேகமாக காட்டுக்குள் ஓட, அதை ராமர் பின் தொடர்ந்தார். கடைசியில் அதைப் பிடிக்க முடியாது என்று தெரிந்ததும், ராமர் ஒரு அம்பை விடுத்து, அதைக் கொன்றார்.

ராமரின் அம்பு மார்பைத் துளைத்ததும், தான் இறப்பது உறுதி என்று மாரீசன் கண்டான். அவன் ராமரின் குரலில், 'ஓ சீதே! ஓ லக்ஷ்மணா!' என்று கத்திக்கொண்டே கீழே விழுந்து உயிரைவிட்டான்.

இக்குரலைக் கேட்டு சீதை துடித்தாள். அது தன் கணவருடைய குரல்தான் என்று நினைத்தாள். அவள் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, 'உங்கள் அண்ணனுடைய குரல் உங்களுக்குக் கேட்கவில்லையா! அவரை அரக்கர்கள் சூழ்ந்து கொள்ள, உங்கள் உதவியை நாடுகிறாரோ, என்னமோ! உடனே ஓடிப்போய் அவருக்கு உதவி புரியுங்கள்!' என்றாள்.

ஆனால் லக்ஷ்மணன் சிறிதும் கவலைப் படாமல் நிம்மதியாக இருந்தான். 'கவலைப் படாதீர்கள், தாயே! இதெல்லாம் அந்த அரக்கன் மாரீசன் செய்கை. என் அண்ணா ஒரு நாளும் இப்படிக் கத்தமாட்டார்' என்றான்.

ஆனால் சீதையோ அவன் போய்த்தான் ஆகவேண்டும் என்று பிடிவாதம் பிடித்தாள். ஆகவே வேறு வழியின்றி அவன் போக வேண்டி வந்தது. போகும் முன் அவன் சீதையைப் பார்த்து, 'பர்ணசாலைக்கு முன்னால் ஒரு கோடு வரைகிறேன். எக்காரணத்தைக் கொண்டும் அக்கோட்டைத் தாண்டாதீர்கள். அக்கோட்டைத் தாண்டாதவரை உங்களுக்கு ஒரு ஆபத்தும் வராது. தேவர்கள் உங்களைக் காப்பாற்றட்டும்' என்று சொல்லி விட்டு, தன் அம்பின் நுனியினால் தரையில் ஒரு கோட்டை வரைந்துவிட்டு, ராமரைத் தேடிச் சென்றான்.

தன் சூழ்ச்சி சரியாக வேலை செய்கிறது என்பதை ராவணன் கண்டான். உடனேயே, பாதர்குறடு, தண்டம், கமண்டலம், காவி ஆடை இவை கொண்ட ஒரு துறவி போல் வேஷம் பூண்டு, வேத மந்திரங்களை ஓதிக் கொண்டு சீதை இருந்த பர்ணசாலைக்கு வந்தான்.

புதிய குரலைக் கேட்டு சீதை பர்ணசாலையிலிருந்து வெளியே வந்தாள். ஒரு துறவி நிற்பதைக் கண்டு, உள்ளேயிருந்த உணவு கொண்டு வந்து, லக்ஷ்மணன் கிழித்த கோட்டுக்குள்ளேயே இருந்து கொண்டு அதை அவனிடம் நீட்டினாள்.

'மகளே! பக்கத்தில் வந்து அதைக் கொடு' என்றான் ராவணன்.

'கோட்டைத் தாண்ட எனக்கு அனுமதி கிடையாது' என்றாள் சீதை.

‘அப்படியானால் உன் பிணை எனக்குத் தேவையில்லை’ என்று சொல்லிவிட்டு, ராவணன் திரும்ப ஆரம்பித்தான்.

ஒரு துறவிக்கு அன்னம் கொடுக்காமலிருப்பது தவறு என்று கருதிய சீதை, தன்னை யறியாமலே, அத்துறவிக்கு பிணை அளிக்க பின் தொடர்ந்து, அந்த மந்திரக் கோட்டைத் தாண்டி வந்தாள்.

ராவணன் உடனே அவள் கைகளைப் பற்றினான். ‘நான் இலங்காபுரி அரசன் ராவணன். இலங்கைக்கு வந்து என் ராணியாக வாழ். ஐயாயிரம் அடிமைகள் நீ இட்ட வேலையைச் செய்யக் காத்திருப்பார்கள். இந்தப் பிச்சைக்கார ராமனை விட்டு விட்டு என்னை அடை’ என்றான்.

இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே, அவளை இழுத்து, தன் ரதத்தில் ஏற்றினான். அது ஆகாயத்தை நோக்கிப் பறந்தது. புஷ்பகம் என்னும் அவனுடைய ரதம் தற்காலத்து விமானத்தைப் போன்றது. ஆனால் அது மந்திர சக்தியினால் இயங்கியது.

இதற்கிடையில், மிக்க கவலையுடன் ராமர் பர்ணசாலை நோக்கித் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தார். தம்மைத் தேடிக் கொண்டு லக்ஷ்மணன் வருவதைக் கண்டு அவர் ஆச்சரியப்பட்டார்.

‘ஆ லக்ஷ்மணா! ஏன் சீதையைத் தனியாக விட்டு விட்டு வந்தாய்?’ என்று ராமர் கேட்டார். தான் பர்ணசாலையை விட்டு வந்த காரணத்தை லக்ஷ்மணன் சொன்னான். சீதைக்கு ஏதோ ஆபத்து என்று ராமர் உணர்ந்தார்.

இருவரும் வேகமாக பர்ணசாலை திரும்பினர். ராமர் பயந்ததே போல் சீதையை அங்கு காணவில்லை. உடனே ஒவ்வொரு இடமாகத் தேடினார்கள், மரத்துக்கு மரம் ஓடினார்கள், புதருக்குப் புதர் ஓடினார்கள், ஆனால் சீதையைக் காணவில்லை! அவள் பெயரைச் சொல்லிக் கூவினார்கள், ஆனால் பதிலே இல்லை.

ராமர் பைத்தியம் பிடித்தவர் போலானார். ஒவ்வொரு மரத்தையும், புதரையும், மிருகத்தையும், பறவையையும் பார்த்து, ‘நீ சீதையைப் பார்த்தாயா?’ என்று கேட்க ஆரம்பித்தார். கடைசியில் களைத்துப் போய், ஒரு கல்லாசனத்தின் மீது உட்கார்ந்து கொண்டு லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, தாம் அந்தக் காட்டை விட்டுச் செல்லப் போவதில்லையென்றும், சீதை இருந்த இடத்திலேயே தாமும் இறக்க விரும்புவதாகவும் சொன்னார். அண்ணனைத் தேற்ற லக்ஷ்மணன் எத்தனையோ முயற்சி செய்தான். கடைசியில் சீதையைத் தேட இருவரும் கிளம்பினார்கள்.

ராவணன் சீதையைத் தூக்கிக் கொண்டு சென்ற சமயம், ஜடாயு என்னும் வயது வந்த கழுகு மரத்தின் மீது உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தது. ஜடாயு கழுகுகளின் அரசரும், தசரதரின் நெருங்கிய நண்பருமாவார். சீதை கதறுவதைக் கேட்டு, ஜடாயு ராவணனைத் தாக்க ஆரம்பித்தது. ராவணன் அதன் மீது அம்புகளை விட்டான். ஆனால் ஜடாயு அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல், ராவணனைத் தன் முக்கினால் குத்தி, தன் இறக்கைகளால் தாக்கியது. இருவருக்குமிடையே கொடுமையான போர் நடந்தது. கடைசியில் ராவணன் தன் கத்தியினால் ஜடாயுவின் இறக்கைகளை வெட்டினான். இப்பொழுது ஜடாயுவினால் பறக்க முடியவில்லை. அதனால் அது தரையில் விழுந்தது.

சீதையைத் தேடிக் கொண்டு வந்த ராமரும், லக்ஷ்மணனும் ஜடாயு அடிபட்டுக் கிடந்த இடத்திற்கு வந்தார்கள். ரத்தம் தோய்ந்த தன் தலையை ஜடாயு மிகவும் கஷ்டப்பட்டுத் தூக்கி, ராமரைப் பார்த்து, 'ஓ ராமா! சீதையை அக்கொடிய அரக்கன் ராவணன் தூக்கிச் சென்றுவிட்டான். சீதையை காப்பாற்ற நான் எவ்வளவோ முயன்றேன். ஆனால் அவன் என் இறக்கைகளை வெட்டி என்னைக் குற்றயிராக்கி விட்டான்' என்று சொல்லிற்று. இதைச் சொல்லிவிட்டு ஜடாயு ரத்தத்தைக் கக்கி இறந்தது.

ஜடாயுவின் தியாகத்தை நினைத்து வெகு நேரம் ராமர் மனம் கலங்கினார். பிறகு தாம் ஜடாயுவின் உறவினர் போல, அதைத் தகனம் செய்து, அதன் இறுதிச் சடங்குகளைச் செய்தார்.

கடலைக் கடந்து, ராவணன் தன் இலங்காபுரியை அடைந்தான். சீதையைத் தன் அரண்மனைக்கு எடுத்துச் சென்று, அங்குள்ள சில பணிப் பெண்களைக் கூப்பிட்டு, 'இந்த அழகிய மாதை உங்களிடம் ஒப்படைக்கிறேன். அவள் கேட்கும் உணவு, பட்டு வகைகள், நகைகள், ரத்தினக் கற்கள், எதுவானாலும் கொடுங்கள்' என்றான். வேட்டை நாய்க் கூட்டத்தைக் கண்டு எப்படி வேட்டையாடப்பட்ட மான் பயப்படுமோ, அது மாதிரி அந்த அரக்கிகளைக் கண்டு சீதை பயந்தாள். தனக்கு எத்தனை செல்வமும், அதிகாரமும் இருக்கிறது என்று காண்பிப்பதற்காக ராவணன் சீதையைப் பலாத்காரமாகத் தன் அரண்மனை முழுவதும் சுற்றிக் காண்பித்தான். பிறகு தன் உத்தியாவனங்களையும் அவளுக்குக் காண்பித்தான். ஆனால் சீதை மனம் மாறவில்லை.

அதனால் அவன் கடைசியாக அவளைப் பார்த்து, 'நான் உனக்கு அவகாசம் தருகிறேன். ஒரு வருட காலம் அவகாசம் தருகிறேன். நான் சொன்னதை யெல்லாம் சிந்தித்துப் பார். என்னை உன் கணவனாக ஏற்றுக் கொள். இந்த ஒரு வருடத்திற்குப் பிறகும் நீ பிடிவாதமாக இருந்தால், என் வேலைக்காரர்களை விட்டு, உன்னைத் துண்டம் துண்டமாக வெட்டச் சொல்லி, உன் மாமிசத்தை என் காலை சிற்றுண்டிக்குப் பரிமாறச் சொல்லுவேன்' என்றான்.

பிறகு சீதையை அசோக வனத்தில் சிறை வைக்கும்படியும், மிக ஜாக்கிரதையாக அவளைக் காவல் காக்கும்படியும் தன் வேலையாட்களுக்கு உத்தரவிட்டான்.

கபந்தனைக் கொல்லல்

ராமரும், லக்ஷ்மணனும், சீதையைத் தேடி காட்டில் அலைந்து கொண்டிருந்தபோது, திடீரென்று ஒரு பேரிரைச்சலைக் கேட்டார்கள். திரும்பிப் பார்த்தால், ஒரு பயங்கரமான மிகப் பெரிய உருவம் புதர்களிலிருந்து வெளிவருவதைக் கண்டார்கள். அந்த உருவத்திற்குத் தலையும் இல்லை, கால்களும் இல்லை. ரோமம் அடர்ந்த வெறும் முண்டம் மாத்திரம் இருந்தது. அந்த முண்டத்தின் மார்பகத்தில் ஒரு கண்ணும் அதன் கீழே ஒரு பெரிய கோரமான வாயும் இருந்தன. வாயிலிருந்து இரண்டு வளைந்த நச்சுப் பற்கள் நீண்டு வெளியே வந்திருந்தன. அதன் நடுவிலிருந்த நாக்கிலிருந்து ரத்தம் கொட்டியது.

அந்த உருவத்திற்கு ஒரு யோஜனை நீளம் உள்ள இரண்டு கைகள் இருந்தன. இந்தக் கைகளைக் கொண்டு அந்த உருவம் தன் இரையைப் பிடித்து அதை வாயில் போட்டுக் கொண்டது.

அந்தக் கைகள் மெல்ல நகர்ந்து, ராமரையும், லக்ஷ்மணனையும் பிடித்துக் கொண்டு அவர்களைத் தன் வாய்ப் பக்கம் இழுத்துச் சென்றன. ஆபத்தை உணர்ந்த ராமரும், லக்ஷ்மணனும் அதன் கைகளை வெட்டி, தங்களை விடுவித்துக் கொண்டார்கள்.

அந்த உருவம் வலி தாங்காமல் கத்திற்று. குளமாகத் தேங்கிக் கிடந்த ரத்தத்தில் வீழ்ந்தது.

‘நீங்கள் யார்?’ என்று அந்த உருவம் ராமரையும், லக்ஷ்மணனையும் கேட்டது.

அந்த உருவம் பேசியதைக் கண்டு அவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். தாங்கள் யார் என்பதை லக்ஷ்மணன் சுருக்கமாகச் சொல்லி, சீதையைப் பற்றி ஏதாவது தகவல் கொடுக்க முடியுமா என்று அதைக் கேட்டான்.

உடனே அப்பெரிய உருவம், ‘என் பெயர் கபந்தன். ஒரு சமயம் எனக்கு வெகு அழகிய உருவம் இருந்தது. ஆனால் என்னுடைய அகந்தை காரணமாக நான் இந்த கோர உருவை அடைந்தேன். உங்களுடைய அருளினால் என் சாபம் நீங்கிற்று. நான் இறந்ததும் இந்த உடலை எரித்துச் சாம்பலாக்குங்கள். அப்பொழுது நான் என் பழைய அழகிய உருவை அடைவேன். அப்பொழுது என்னால் நடக்கப் போவதைக் கூற முடியும்’ என்று சொல்லிற்று.

அந்த கோர உருவம் இறந்ததும், அது சாம்பலாக்கப்பட்டது. அந்த சாம்பல் குவியலிலிருந்து ஒரு அழகிய கந்தர்வன் எழுந்தான். அவன் ராமரையும், லக்ஷ்மணனையும் வணங்கி, ‘நீங்கள் மேற்கு திசையாகச் சென்று ரிஷ்ய முக சிகரத்தில் வசிக்கும் சுக்ரீவனோடு நட்புக் கொள்ளுங்கள். அவர் உதவி கொண்டு நீங்கள் சீதையை அடைவீர்கள். ரிஷ்ய முகம் செல்லும் வழியில் நீங்கள் சபரியின் ஆசிரமத்துக்குச் செல்லுங்கள்’ என்று சொன்னான்.

ராமர் சபரியைச் சந்திக்கிறார்

அடுத்த நாள் அந்த இரு அரச குமாரர்களும் பம்பை நதிக்கரையில் இருந்த சபரியின் ஆசிரமத்தை அடைந்தார்கள். அந்த ஆசிரமத்தில் தான் மதங்க முனிவரும், அவருடைய சீடரும் தவம் செய்தது. சபரி அவர்களுக்குப் பக்தியுடன் தொண்டு புரிந்து கொண்டிருந்தான். அவர்கள் மேல் உலகிற்குச் செல்லுமுன், அவளை ராமருக்காகக் காத்திருக்கும்படியும், அவரை உபசரிக்கும்படியும், பிறகு தாங்கள் இருக்கும் மேலுலகத்திற்கு வரும்படியும் சொல்லியிருந்தார்கள்.

ராமருடைய வருகைக்காக அந்த உத்தமி இரண்டு வருடம் காத்திருந்தான். ராமருக்கும், லக்ஷ்மணனுக்கும் கொடுப்பதற்காக, நல்ல பழங்கள், கொட்டைகள், தேன் முதலியவற்றைச் சேகரித்துக் கொண்டே இருந்தான்.

அவர்களைக் கண்டதும், தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த ராமரும், லக்ஷ்மணனும் அவர்கள்தாம் என்று தீர்மானித்து அவர்கள் காலில் விழுந்தான். அவர்களை உள்ளே அழைத்துச் சென்று அவர்கள் கால்களை அலம்பி, தான் சேகரித்து வைத்திருந்த தேன், பழங்கள், கொட்டைகள் முதலியவற்றை அவர்கள் உண்பதற்குக் கொடுத்தான்.

அவளுடைய பக்தியைக் கண்டு ராமர் மனம் நெகிழ்ந்தார். அக்கிழவியின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு ராமர் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தார்.

அவளைப் பார்த்து, 'அம்மா சபரி! புனிதமானவளே! நீ முனிவர்களுக்கு ஆற்றிய தொண்டும், உன் தவமும், உனக்கு சொர்க்கத்தில் இடம் தேடி கொடுத்துள்ளது.' என்றார்.

சபரி அவரை வணங்கி, 'என் தொண்டு, தவம் இவற்றின் காரணமாகத் தங்களைப் பார்க்கும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தது. தங்களை உபசரிக்க வேண்டும் என்று தான் நான் இத்தனை நாட்களும் உயிர் வைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆகவே போக எனக்கு விடை கொடுங்கள்' என்றாள்.

அவள் அவர்களுக்கு அங்கிருந்த ஏரியையும் ஆசிரமத்தையும் சுற்றிக் காட்டினாள். பிறகு தன் உடலை விடுத்து, கண்ணைப் பறிக்கும் ஒரு ஜோதியாக மேலே கிளம்பினாள். அரசகுமாரர்கள் அந்த ஒளிக்குத் தலை வணங்கி, அந்த ஆசிரமத்தை விட்டுக் கிளம்பினார்கள்.

சுகர்வீனோடு நட்பு

ராமரும், லக்ஷ்மணனும், சீதையைத் தேடிக் கொண்டே கிரௌஞ்சாரணியம் என்னும் வனத்தை அடைந்தார்கள். அங்கிருந்த பல முனிவர்கள் ராமரை ரிஷ்யமுகம் பர்வதத்திற்குச் சென்று அங்கிருந்த சுகர்வீனுடைய உதவியை நாடுமாறு யோசனை கூறினார்கள். ஆகவே ராமரும், லக்ஷ்மணனும் பல நாட்கள் நடந்து சென்று, கடைசியில் ரிஷ்யமுகம் என்னும் அந்த அழகிய பர்வதத்தை அடைந்தார்கள்.

தன்னைத் தேடிக் கொண்டு சென்ற இந்த அரசகுமாரர்களை ஒரு மலையின் உச்சியில் இருந்து கொண்டு சுகர்வீனே பார்த்தான். ஆனால் அவர்களைத் தன் தமையன் வாலியின் ஆட்கள் என்று நினைத்துப் பயந்து கொண்டு இன்னும் உயர்ந்த மலைச் சிகரத்தில் போய் ஒளிந்து கொண்டான். தன் அரசைப் பிடுங்கிக் கொண்ட தன் அண்ணன் வாலியிடம் அவனுக்கு அத்தனை பயம்!

ஒரு காலத்தில் வாலியும், சுக்ரீவனும் ஒருவரையொருவர் மிகவும் நேசித்தார்கள். இவர்கள் இருந்த கிஷ்கிந்தை என்னும் நகருக்கு ஒரு சமயம் ஒரு மாயாவி அரக்கன் வந்து வாலியைப் போருக்கழைத்தான். உடனே வாலி, சுக்ரீவன் இருவரும் அவனோடு போரிட ஓடி வந்தார்கள். இருவரைக் கண்டதும் அந்த அரக்கன் பயந்து போய் ஒரு குகைக்குள் நுழைந்து ஒளிந்து கொண்டான்.

சுக்ரீவனை குகை வாயிலில் காத்திருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு, வாலி அரக்கனைப் பின் தொடர குகைக்குள் நுழைந்தான்.

ஒரு வருடம் காத்திருந்தும் வாலி வெளியே வரவில்லை. திடீரென்று ஒரு நாள் உள்ளே சண்டை நடக்கும் சப்தமும், வாலி கதறுவது போன்ற சப்தமும் கேட்டது. சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் ரத்தப் பிரவாகம் குகைவாயிலை வந்து அடைந்தது. இதையெல்லாம் பார்த்து, வாலி கொல்லப்பட்டான் என்று நினைத்த சுக்ரீவன், அந்த அரக்கன் வெளியே வருவதைத் தடுப்பதற்காக ஒரு பெரிய பாறாங்கல்லைக் கொண்டு அந்த வாயிலை முடினான்.

அண்ணன் இறந்து விட்டானே என்று சுக்ரீவன் மிக்க வருத்தப்பட்டான். ஆனால் அரசனின்றி நாடு இருக்கக்கூடாதென்று அமைச்சர்கள் வற்புறுத்தியதன் பேரில் அவன் முடிகுட்டிக் கொள்ள ஒப்புக் கொண்டான்.

ஆனால் சிறிது நாட்களுக்கெல்லாம் வாலி திரும்பி வந்தான். இறந்தது அரக்கனையொழிய அவன் அல்ல! முடியிருந்த பாறாங்கல்லைத் தள்ளி எறிந்து விட்டு அவன் வெளியே வந்தான். தன் அரசைப் பிடுங்கிக் கொள்ளுவதற்காக, சுகீவன் அந்தப் பாறாங்கல்லை வேண்டுமென்றே வைத்தான் என்று வாலி நினைத்தான், சுகீவனை கொல்ல முயன்றான் அதனால் சுகீவன் அன்றிலிருந்து ரிஷ்யமுக பர்வதத்தில் வசிக்க ஆரம்பித்தான். ஏனெனில் ஒரு முனிவரின் சாபம் காரணமாக வாலி அந்த இடத்திற்குள் நுழைய முடியாது.

ராமரையும், லக்ஷ்மணனையும் பார்த்து சுகீவன், உடனே தன் நம்பிக்கைக்கு உகந்த நண்பர் அனுமாரைக் கூப்பிட்டு, அவர்கள் யார், அவர்கள் எதற்காக இங்கு வந்துள்ளார்கள் என்று தெரிந்து வரும்படி சொன்னான்.

அனுமார் ஒரு இளம் துறவியைப் போலத் தம் உருவை மாற்றிக் கொண்டு, ராமரையும், லக்ஷ்மணனையும் பார்த்து, அவர்கள் யார் என்றும், எதற்காகக் காட்டில் அலைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும் கேட்டார். அவர்கள் தங்கள் கதையைச் சொன்னதோடு, அனுமாரைச் சந்தித்தில் தங்களுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியென்றும், ஏனெனில் அவர்களே சுகீவனைச் சந்தித்து அவனோடு நட்புக்கொள்ள இருந்ததாகவும் சொன்னார்கள்.

அவர்கள் சொன்னதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியுற்ற அனுமார் தம் சுய உருவை எடுத்துக் கொண்டு, அவர்களைத் தம் தோளில் தாங்கி, சுகீவனிடம் அழைத்துச் சென்றார். சுகீவனிடம் அனுமார் அவர்கள் கதையை எடுத்துச் சொல்லி, அவர்கள் அவருடைய நட்பை விரும்புவதாகச் சொன்னார்.

சுகீவன் ஒரு மரக் கிளையைப் பிடுங்க, அதன் மீது ராமரும், சுகீவனும் உட்கார்ந்து தங்கள் துயரைப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். பிறகு அனுமார் நெருப்பை மூட்ட, இருவரும் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அதை வலம் வந்தார்கள். 'இனி உம் துக்கம் என் துக்கம், உம் சந்தோஷம் என் சந்தோஷம்' என்று இருவரும் சொன்னார்கள்.

சுகீவன் ராமரைப் பார்த்து, 'வாலிக்குப் பயந்து நான் இங்கு ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறேன். வாலியைக் கொன்று என் மனைவியைத் திரும்ப என்னிடம் ஒப்படைப்பீர்களா?' என்று கேட்டான்.

அப்படியே செய்வதாக ராமர் வாக்களித்தார்.

வாலி வதம்

வாலியைக் கொல்லும் அளவுக்கு ராமருக்குப் பலம் உண்டா என்று சுகீவன் சந்தேகப்பட்டான். அதனால் ராமரைப் பார்த்து, 'அதோ ஏழு பிரம்மாண்டமான ஆச்சா மரங்கள்

வரிசையாக இருப்பதைப் பாருங்கள். வாலி ஒரு சமயம் இம்மரங்களை நோக்கி அம்புக்கு மேல் அம்பு எய்தான். ஒவ்வொரு அம்பும் மரத்தை ஒரு பக்கத்தில் துளைத்து, இன்னொரு பக்கமாக வெளி வந்தது. அவனுக்கு அத்தனை பலம்! அவனைத் தாங்கள் எப்படி வெல்லுவீர்கள்?' என்று கேட்டான்.

ராமர் எழுந்து நின்று, 'சுக்ரீவரே! நான் உமக்கு முதலில் நம்பிக்கை ஏற்படுத்த வேண்டும்.' என்று சொல்லி, வரிசையாக நின்ற அந்த ஆச்சா மரங்களை நோக்கி ஒரு அம்பை விட்டார். அது ஒன்றன் பின் ஒன்றாக ஏழு மரங்களையும் துளைத்துவிட்டு, பூமியில் போய் விழுந்தது. இதைப் பார்த்து சுக்ரீவன் ஆச்சரியப்பட்டான். ராமரின் பலத்தைப் பற்றி அவனுக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட்டது.

பிறகு எல்லாரும் வாலியின் தலைநகரான கிஷ்கிந்தையை நோக்கிச் சென்றார்கள். சில மணி நேரங்களில் அவர்கள் நகரின் எல்லையை அடைந்தார்கள். நகரின் வாயிலை அடைந்ததும் சுக்ரீவன் வாலியைப் போருக்கு அழைக்க வேண்டுமென்றும், ராமரும் மற்றவர்களும் அதை ஒளிந்து கொண்டு பார்க்க வேண்டும் என்றும் ஏற்பாடு ஆயிற்று.

நகரின் வாயிலுக்குச் சென்று சுக்ரீவன் கோஷமிட, போரிட வாலி வெளியே வந்தான். இவர்கள் சண்டையை தூரத்திலிருந்து ராமர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் அவரால் சுக்ரீவனுக்கு உதவ முடியவில்லை. காரணம், இருவரும் இரட்டையர்களைப் போல ஒருவரைப் போல ஒருவர் இருந்தனர். யார் வாலி, யார் சுக்ரீவன் என்று ராமரால் நிர்ணயிக்க முடியவில்லை. வாலி சுக்ரீவனை மொத்து மொத்து என்று மொத்துவதை அவர் வேறு வழியின்றி பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியதாகிவிட்டது.

கடைசியில் சுக்ரீவன், உடலிலிருந்து ரத்தம் கொட்ட, கதறிக் கொண்டே ஓடிவந்தான். வெற்றி கண்ட வாலி தன் தலை நகர் திரும்பினான். ராமரும், லக்ஷ்மணனும், சுக்ரீவனை அடைந்ததும், அவன் மிக்க வருத்தத்தோடு, 'நீங்கள் வாலியைக் கொல்லப் போவதில்லை என்ற உண்மையைச் சொல்லியிருந்தால், நான் அவனைப் போருக்கு அழைத்திருக்க மாட்டேன், இப்படி குற்றயிராய்ப் போகும் அளவுக்கு அடியும் வாங்கியிருக்க மாட்டேன்' என்று சொன்னான்.

அதற்கு ராமர், 'நீங்கள் இருவரும் ஒருவரைப் போல் இன்னொருவர் இருந்ததால், உங்களிடையே என்னால் வித்தியாசம் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. நான் தவறிப் போய் வாலிக்குப் பதில் உங்களைக் கொன்றிருந்தால் என்ன கதியாயிருக்கும்! பரவாயில்லை.

மீண்டும் வாலியை சண்டைக்கு அழையுங்கள். உங்களை நான் அடையாளம் கண்டு கொள்ளும்படி கழுத்தில் ஒரு மலர் மாலையை அணியுங்கள். இத்தடவை நான் நிச்சயமாக வாலியைக் கொல்லுவேன்' என்றார்.

முன் போலவே சுகீவன் நகர வாயிலுக்குச் சென்று கத்தினான். மற்றவர்கள் மறைவாக நின்றார்கள். சுகீவன் குரலைக் கேட்டு வாலி வெகுண்டான். இந்தத் தடவை சுகீவனை விட்டுவைக்கக் கூடாதென்றும், இரக்கம் பாராமல் கொன்று விடவேண்டும் என்றும் தீர்மானித்தான். ஆனால் அவனுடைய மனைவி தாரை அவனைத் தடுத்து நிறுத்தினாள். இந்தத் தடவை வாலிக்கு ஏதோ ஆபத்து என்று அவள் உணர்ந்தாள்.

'நேற்றுதான் தங்களிடம் நன்கு அடிவாங்கிய உங்கள் தம்பி, வேறு யாருடைய உதவியோ இல்லாவிட்டால், இப்படி மீண்டும் சண்டைக்கு அழைக்கமாட்டார். அதோடு இரண்டு அரச குமார்கள் அவர் உதவிக்கு வந்துள்ளனர் என்று நம் மகன் அங்கதன் சொல்லக் கேட்டுள்ளேன்' என்றாள்.

ஆனால் வாலியோ பொறுமை இழந்து நின்றான். 'தாரா, என்ன உளறுகிறாய்! என்னைத் தடுக்காதே. இது எனக்கும் என் தம்பி சுகீவனுக்குமுள்ள சண்டை. இதில் முன்றாம் பேர் எப்படித் தலையிடுவார்கள்!' என்று சொல்லிவிட்டு, சிங்கத்தைப் போல் கர்ஜித்துக் கொண்டு வெளியே வந்தான்.

இரண்டு சகோதரர்களும் ஒருவரையொருவர் மோதினர். ஒரு சமயம் ஒருவரையொருவர் இறுக்க பிடித்துக் கொண்டு தரையில் உருண்டார்கள். இன்னொரு சமயம் ஆகாயத்தில் பாய்ந்து ஒருவரையொருவர் தாக்கிக் கொண்டார்கள். இன்னொரு சமயம் பக்கத்தில் இருந்த மரக்கிளைகளைப் பறித்து, ஒருவரையொருவர் தாக்கிக் கொண்டார்கள்.

ராமர் உதவுவார் என்கிற நம்பிக்கை இருந்ததால் சுக்ரீவன் வெகு நேரம் சிறப்பாகவே சண்டை செய்தான். ராமரும் வாலியின் திறமையைக் கண்டு வியந்து கொண்டிருந்தார். கடைசியில் அவர் கூரான அம்பு ஒன்றை விட அது வாலியின் மார்வை தாக்கியது. வாலி குற்றுயிராகிக் கீழே விழுந்தான். ராமரும், மற்றவர்களும் அவன் பக்கம் வந்தனர்.

ராமர் செய்த காரியம் கோழைத் தனமானது என்று வாலி அவரை இகழ ஆரம்பித்தான். 'ராமா! இன்னொருவனோடு சண்டை போட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஒருவனைக் கொல்லுவது தான் உன் க்ஷத்திரிய தர்மமா? நீ அரசனாக இருக்க அருகதையில்லாதவன். ராவணனுக்கு உதவி தேவை என்றால் நீ என்னைக் கேட்டிருக்கலாம். நான் அவனைக் கையையும் காலையும் கட்டி உன் முன்னால் கொண்டு வந்து நிறுத்தியிருப்பேன். நீ செய்த காரியம் தவறு' என்றான்.

அதற்கு ராமர், 'வாலி! தர்மத்தைப் பற்றிப் பேச உனக்கு அருகதையில்லை. தர்மத்தின் படி நீ உன் தம்பியை மகனாகவும், அவன் மனைவியை உன் மருமகளாகவும் கருதியிருக்க வேண்டும். அதற்குப் பதில் நீ சுக்ரீவனின் மனைவியை அபகரித்து விட்டாய். தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதற்காகத் தான் நான் உன்னைக் கொல்ல வேண்டி வந்தது' என்றார்.

வாலி தன் தவற்றை உணர்ந்தான். தன் மனைவியையும், மகனையும் ராமரிடம் ஒப்படைத்தான். பிறகு சுக்ரீவனைப் பக்கத்தில் அழைத்து, 'சுக்ரீவா! இனி நீயே இந்த அரசை ஆள். அங்கதனை உன் மகன் என்று நினை. என் கழுத்தில் உள்ள இந்த தங்கச் சங்கிலியை என் பரிசாக எடுத்துக் கொள். இது எனக்கு இந்திரன் கொடுத்தது' என்று சொல்லிவிட்டு உயிர் நீத்தான்.

வானரர்கள் சீதையைத் தேடுதல்

சுக்ரீவன் மீண்டும் முடிசூட்டப்பட்டான். அவனுக்கு ராமரிடம் இருந்த நன்றியின் காரணமாக, சுக்ரீவன் தன் வாழ்நாள் முழுவதும், ராமரடைய நண்பனாகவும், கூட்டாளியாகவும் இருக்கப் போவதாக வாக்களித்தான். அப்பொழுது மழை காலமாக இருந்தது. அதனால் மழை காலம் முடியும் வரை அவர்கள் காக்க வேண்டி வந்தது.

மழை காலம் முடிந்ததும், லக்ஷ்மணன் சுக்ரீவனின் வாக்குறுதியை ஞாபகப்படுத்தினான். உடனே சுக்ரீவன், தன் சேனாதிபதி நீலனை அழைத்து, 'சீதையை நாம் உலகம் முழுவதும் தேடியாக வேண்டும். ஆகையால் உடனே நம் படை வீரர்கள் எல்லோரையும் ஒன்று கூடச் சொல்' என்றான்.

ராமரும், லக்ஷ்மணனும் இருந்த குகைக்கு முன்னால் வானரப் படை அணி வகுத்து நின்றது. கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் எங்கு பார்த்தாலும் வானரப் படைதான் தெரிந்தது.

சுக்ரீவன் தன் படையைப் பார்த்தான். பிறகு ராமரைப் பார்த்து, 'அரசகுமாரரே! என் படை முழுவதும் உம்முடைய அதிகாரத்தின் கீழ் உள்ளது. நீங்கள் என்ன உத்தரவு

போட்டாலும் அதை அவர்கள் உடனே நிறைவேற்றுவார்கள்' என்றான். சுகீவன் காட்டிய அன்பைக் கண்டு ராமர் மகிழ்ந்து அவனை இறுகத் தழுவிக்கொண்டார். 'நாம் முதலில் சீதை எங்கிருக்கிறாள் என்று கண்டு பிடிக்க வேண்டும். நீங்கள் மன்னர். அதனால் சீதையைத் தேடும்படி உங்கள் படைக்கு நீங்களே உத்தரவிடுங்கள்' என்றார்.

உடனே சுகீவன் சீதையைத் தேடும்படி சேனாதிபதிகளை சேனையுடன் பல திக்குகளிலும் அனுப்பி வைத்தான். பிறகு அனுமாரைக் கூப்பிட்டு, 'ஓ அனுமாரே! உமக்குள்ள பலமும், தைரியமும், வேகமும், விவேகமும், புத்தியும் வேறு யாருக்கும் கிடையாது. மற்றவர்கள் தோல்வியுறும் இடத்தில் நீந்தான் வெற்றி பெறுவீர் என்பது திண்ணம். ஆகவே சீதை இருக்கும் இடத்தைக் கண்டு பிடிக்க நான் உம்மைத் தான் நம்பியிருக்கிறேன்' என்றான்.

அனுமாரின் திறமையைப் பற்றி ஏற்கெனவே ராமருக்கு நல்ல அபிப்பிராயம் இருந்தது. அதனால் சுகீவன் அனுமார் மீது காட்டிய நம்பிக்கையைப் பார்த்துவிட்டு, தம் முத்திரை

மோதிரத்தை அனுமாரிடம் கொடுத்து, 'இந்த முத்திரை மோதிரத்தை வாங்கிக் கொள்ளும். நீங்கள் தான் சீதையைக் கண்டு பிடிக்கப் போகிறீர்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். இந்த மோதிரத்தைப் பார்த்தால், அவள் பயமோ, சந்தேகமோயின்றி, நீங்கள் என்னிடமிருந்து தான் வந்துள்ளீர்கள் என்று தெரிந்து கொள்ளுவாள்' என்றார்.

அனுமார் குனிந்து ராமரின் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கினார். மோதிரத்தை அவரிடமிருந்து வாங்கி, அதைத் தம் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டார்.

அனுமார் தென் திசை செல்லல்

மற்ற வானர்கள் வேறு திசைகளில் செல்ல, அனுமார், அங்கதன், அமைச்சர் ஜாம்பவான், இன்னும் சில வானர்கள் தென் திசை நோக்கிச் சென்றனர். சுகீவன் போட்ட காலக்கெடு முப்பது நாளைக்குள், எங்கு தேடியும் சீதை காணவில்லையென்று மற்ற வானர்கள் திரும்பி வந்து விட்டனர். அனுமாரும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் தென் திசையில் எல்லாக் காடுகளையும், மலைகளையும் தேடிப் பார்த்தனர்.

எல்லோரும் கால் வலிக்க, மிக்க களைத்துப் போயினர். தாகம் வேறு எல்லோரையும் வாட்டியது. அப்பொழுது அங்கிருந்த ஒரு குகை வாயிலிலிருந்து பலவிதப் பறவைகள் பறந்து வருவதையும், அப்பறவைகளின் இறக்கைகளிலிருந்து தண்ணீர் சொட்டுவதையும் கண்டார்கள். ஆகையால் குகைக்குள் தண்ணீர் கிடைக்கிறது என்று தீர்மானித்து, அனைவரும் குகைக்குள் நுழைந்தார்கள். ஒரே இருட்டில் மைல் கணக்காக நடந்தார்கள். அது மிகக் கஷ்டமாக இருந்தது. கடைசியில் சற்று வெளிச்சம் தெரிய ஆரம்பித்தது. கடைசியில் குகையைவிட்டு வெளியே வந்தால் பழ மரங்கள் நிறைந்த ஒரு சமவெளி தெரிந்தது.

அது ஒரு பொன் நகரம். தெருக்கள் எல்லாம் ரத்தினக் கற்களால் பதித்த தங்கப் பாளங்களால் பாவப் பெற்றிருந்தன. துறவியைப் போல் தோற்றமளித்த ஒரு முதாட்டி அங்கு இருந்தார். அனுமார் மிக்க மரியாதையுடன் அவர் யார் என்றும், அந்த இடம் அவருக்குச் சொந்தமா என்றும் கேட்டார்.

அந்த நகரம் முதலில் மயன் என்னும் அசுரனுக்குச் சொந்தமாக இருந்தது என்றும், அவனுடைய நடத்தை சரியாக இல்லாததால் இந்திரன் அவனைக் கொன்று அந்நகரத்தை ஹேமா என்னும் அப்சர ஸ்திரீக்குக் கொடுத்ததாகவும், ஹேமா இந்நகரத்தைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பைத் தம்மிடம் ஒப்படைத்துள்ளதாகவும் அந்த முதாட்டி சொன்னார்.

அந்த முதாட்டி அவர்களுக்கு நல்ல ருசியான உணவைப் பரிமாறினார். 'இந்த வனத்துக்குள் நுழைந்த யாரும் திரும்பிப் போக இயலாது. ஆனால் நீங்கள் நல்ல காரியமாக வந்திருப்பதால் நான் உங்களுக்கு உதவி புரிகிறேன். ஒரு கணம் உங்கள் கண்களை மூடுங்கள்' என்றாள். அனைவரும் கண்களை மூடினார்கள்.

அடுத்த கணம் கண்களைத் திறந்த போது கடற்கரையில் இருப்பதை உணர்ந்தனர். சுகீவன் கொடுத்த ஒரு மாதக் கெடு முடிவடைந்துவிட்டது என்பதையும் உணர்ந்தனர். அங்கதன் அழ ஆரம்பித்தான். 'சீதையைப் பற்றிய ஒரு தகவலும் தெரியாமல் நாம் இப்பொழுது கிஷ்கிந்தை திரும்பினால் சுகீவன் நமக்கு மரண தண்டனை விதிப்பார். ஆகவே ஊர் திரும்புவதற்குப் பதில் இங்கேயே பட்டினி கிடந்து சாவது சிறந்தது' என்றான்.

அங்கதன் தரையில் உட்கார்ந்தான். அதைப் பார்த்து, மற்றவர்களும், அழுது கொண்டே, 'நாங்களும் உன்னோடு சாகத் தயாராக இருக்கிறோம். நீ இன்றி நாங்கள் கிஷ்கிந்தை திரும்ப மாட்டோம்' என்றார்கள்.

சம்பாதி தரிசனம்

இவர்கள் இப்படிப் பேசிக் கொண்டிருக்கையில், சிறகொடிந்த ஒரு பெரிய கழுகு, பக்கத்தில் உள்ள ஒரு மலைக் குகையிலிருந்து வெளிப்பட்டது. அங்கிருந்த வானரர்களைப் பார்த்து, 'இவர்களை ஒரே அடியில் அடித்துக் கொன்றால் பல மாதங்களுக்கு உணவாவார்கள்' என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டது.

இதைக் கேட்ட அங்கதன், 'பல வாரங்கள் பட்டினி கிடந்து சாவதைவிட, இவரால் ஒரே அடியில் சாவது நல்லது. ஆனால் ஜடாயுவின் மரணத்தைப் போல நம் மரணத்தை பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்ள முடியாதே! ஜடாயு ராவணனோடு சண்டை போட்டல்லவா செத்தது!' என்று சொன்னான்.

இதைக் கேட்ட அக்கழுகு அவர்களிடம், அவர்கள் மொழியில் பேசியது. 'ஐயா, நீங்கள் யார்? நான் ஜடாயுவின் அண்ணனான சம்பாதி. நான் ஜடாயுவைப் பார்த்து பல

காலம் ஆகிறது. ஜடாயு இறந்து விட்டான் என்று சொல்லுகிறீர்களே, என்ன விஷயம்?' என்று கேட்டது.

ஜடாயுவும், சம்பாதியும் உதயத்தின் தேவனான அருணனின் மகன்கள். சிறு வயதாக இருந்த போது யார் அதிக உயரம் பறக்க முடியும் என்று இருவரும் போட்டியிட்டார்கள். மேலே, மேலே, மேலே வெகு தூரம் போனார்கள். சூரியனின் வெப்பம் ஜடாயுவை எரிந்துவிடுமோ என்கிற நிலை வந்தது. உடனேயே சம்பாதி, ஜடாயுவைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் தன் இறக்கைகளால் ஜடாயுவை மூடியது. அதனால் சம்பாதியின் இறக்கைகள் பற்றிக் கொண்டு எரிய, அது ஒரு மலை மீது விழுந்தது. அன்றிலிருந்து சம்பாதி அதே மலையில் தான் இருந்து வருகிறது.

ராவணன் சீதையைத் தூக்கிச் சென்றதைத் தான் பார்த்ததாக சம்பாதி சொல்லிற்று. சீதையைப் பற்றிய செய்தி கேட்டு வானர்கள் குதுகலித்தார்கள். அதே சமயத்தில் சம்பாதியின் கஷ்டங்கள் தீர ஆரம்பித்தன. சம்பாதிக்கு ஒரு ரிஷி வரம் கொடுத்திருந்தார், அது எப்பொழுது ராமருக்கு உதவி செய்கிறதோ, அப்பொழுது அதன் இறக்கைகள் முளைக்கும் என்று, அப்படியே இறக்கைகள் முளைக்க அது மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் பறந்து சென்றது.

அனுமார் கடலைத் தாண்டுதல்

பிறகு அந்த வானர்களுக்குள் ஏற்பட்ட பிரச்சினை யாரால் அந்த நெடுங்கடலைத் தாண்டி இலங்கையை அடைய முடியும் என்பது. இந்த கேள்வியை அங்கத்தே எல்லா வானர்களையும் கேட்டான். இதற்கு பல பதில்கள் கிடைத்தன. ஒரு வானரம் தன்னால் பத்து யோஜனை தாண்ட முடியும் என்றது. இன்னொன்று இருபது யோஜனை என்றது. அங்கதன் தன்னால் நூறு யோஜனை தாண்டி இலங்கையில் இறங்க முடியும் என்றும், ஆனால் திரும்பிக் கடலைக் கடந்து புறப்பட்ட இடத்திற்கு வரமுடியாது என்றும் சொன்னான். ஆனால் அனுமார் ஒன்றும் பேசாமல் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்.

ஜாம்பவான் அவரைப் பார்த்து, 'நீங்கள் ஏன் பேசாமல் இருக்கிறீர்கள்? உங்கள் பலம், தைரியம், புத்தி, இவை எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். தங்களால் கருடனைப்

போல பறக்க முடியும். தங்களுக்கு நிகர் இங்கு யாரும் இல்லை. ஆகவே அனுமாரே! தாங்கள் எழுந்து நின்று எங்களுக்கு நம்பிக்கையையும், தைரியத்தையும் ஊட்டுங்கள்' என்றார்.

அவருடைய பலம் அவருக்கு ஞாபகப்படுத்தப்பட்டதும், அனுமாரின் உடல் பெரிதாக வளர ஆரம்பித்தது. அவர் ஒரு மலையின் மீது ஏறி நின்றார். நிலமே அதிரும்படி ஒரு தாவல்! அடுத்த கணமே அனுமார் ஒரு விமானத்தைப் போல வெகு வேகமாகக் கடல் மீது சென்று கொண்டிருந்தார். அவர் மேகங்களுக்குள் மறைந்து சென்றதை கீழேயுள்ள வானர சேனை பார்த்தது. பறக்கும் கலையை அனுமார் தம் தகப்பனாரான வாயு பகவானிடமிருந்து கற்றவர்.

பறந்து கொண்டே இருக்கும் போது ஏதோ ஒரு சக்தி தம்மைக் கடலை நோக்கி இழுப்பதை உணர்ந்தார். கீழே பார்த்தால் ஒரு பெரிய அரக்கி

தம் நிழலைப் பற்றித் தம்மைக் கீழே இழுப்பதைப் பார்த்தார். அவரை அவள் விழுங்கு வதற்காக தன் பெரிய வாயை அகலத் திறந்தாள். அவர் அவள் வாய்க்குள் நுழைந்து, அவள் உடலைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளியே வந்தார். அந்த அரக்கி நாகமாதாவான சுரசை. அவள் அனுமாரை வாழ்த்தினாள்.

இலங்கையில் அனுமார்

எத்தனையோ இடையூறுகளைச் சமாளித்துக் கொண்டு கடைசியாக அனுமார் இலங்கை வந்து சேர்ந்தார். தம் உருவை பூனையளவிற்குச் சுருக்கிக் கொண்டு கீழே இறங்கினார். எதிரே கொடிய கண்களுடன் கூடிய அரக்கி நின்று கொண்டிருந்தாள். 'நீ யார்? எங்கே போகிறாய்?' என்று கேட்டாள். அனுமார் துளியும் பயப்படாமல், 'நீ யார் என்னைத் தடுப்பதற்கு?' என்று கேட்டார். அதற்கு அவள், 'நான் இலங்காபுரியைக் காவல் புரிகிறேன். என் உத்தரவின்றி நீ உள்ளே நுழைய முடியாது' என்று சொல்லிக் கொண்டே அவரை ஒரு அறை அறைந்தாள்.

வலி தாங்காமல் அனுமார் கத்தினார். பிறகு சமாளித்துக் கொண்டு, அவளைத் தன் முஷ்டியால் தாக்கு தாக்கு என்று தாக்க, அவள் அடிபட்டுக் கீழே விழுந்தாள். தன் மீது இரக்கம் காட்டும்படி கெஞ்சினாள். பிறகு அவள், 'எனக்கு இப்பொழுதுதான் பிரம்மதேவர் சொன்ன ஒரு விஷயம் ஞாபகம் வருகிறது. எப்பொழுது நான் தோற்கடிக்கப்பட்டேனோ, இனி இலங்கை அழிவது நிச்சயம். ஆகவே இஷ்டப்படி இலங்கைக்குள் செல்லும்' என்றாள்.

அனுமார் பிறகு வெகு ஜாக்கிரதையாக முக்கிய தெருக்களைக் கடந்து சென்றார். மாலை வந்ததும், அரண்மனைக்குள் சந்தடியின்றி நுழைந்தார். ஒவ்வொரு அறையாகத் தேடிப்

பார்த்தார். ஆனால் சீதையைக் காணவில்லை. கடைசியில் சீதை இருந்த அந்த அழகிய குளிர்ந்த தோட்டத்திற்கு வந்தார். அங்கு நிலவிய குளிர்ந்த காற்றும், மரங்களில் காணப்பட்ட பழங்களும் அவரை அங்கு இளைப்பாறச் செய்தன. 'மிகவும் களைப்பாக இருக்கிறது. ஆகவே இங்கு சிறிது நேரம் தங்கி, ராவணனின் பழங்களை ருசி பார்ப்பேன்' என்று சொன்னார்.

சீதையைக் காணுதல்

ஒரு மரத்தின் மீது உட்கார்ந்திருந்த அனுமார், திடீரென்று ஏதோ பளிச் சென்று தோன்றுவதைப் பார்த்தார். உற்றுப் பார்த்தபோது ஒரு வெகு அழகிய பெண் மரத்தினடியில் உட்கார்ந்திருப்பது தெரிந்தது. அவள் மிகவும் இளைத்துக் காணப்பட்டாள். உடலில் ஒரு நகையையும் காணவில்லை. அழுக்குப் படிந்த ஆடையுடனும், பரட்டைத் தலையுடனும் அவள் மிகவும் சோகாமாக காணப்பட்டாள். தான் எப்படிக்க காணப்படுகிறோம் என்பதைப் பற்றி அவள் கவலைப் பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

கொழுந்து விட்டெறியும் தீயைப் போல் அவள் காணப்பட்டாள்.

கடவுளை வேண்டிக் கொள்வது போன்று, கண்ணீர் மல்கிய கண்களுடன் அவள் அண்ணாந்து பார்த்தாள். அவளைப் பார்த்ததும் அனுமாரின் நெஞ்சம் உருகியது. அவளுடைய தரிசனமே தம்மைப் புனிதமாக்கியது போன்ற உணர்ச்சியை அவர் பெற்றார். இந்தப் புது அனுபவம் தம்மை அமரராக்கியதைப் போன்ற ஒரு உணர்ச்சியை அவர் அடைந்தார். இனி அவளுக்குத் தொண்டு செய்வதுதான் தம் வாழ்க்கையின் லட்சியம் என்று அவருக்குத் தோன்றிற்று. தான் தேடி வந்த சீதை அவள்தான் என்று அவர் உணர்ந்தார்.

அப்பொழுது அந்த அசோக வனத்திற்குள் ராவணன் நுழைந்தான். அவன் சீதையைப் பார்த்து, 'ஓ அழகியவளே!

ஏன் என்னைக் கண்டு இப்படி நடுங்குகிறாய்! என்னை ஏற்றுக் கொண்டு இந்த நாட்டின் பட்டமகிஷி ஆகு. நீ வீண் நம்பிக்கையுடன் இத்தனை மாதங்களையும் கழித்தாய். நீ உன் வாழ்நாள் முழுவதும் காத்திருந்தாலும் பலன் இல்லை. ராமனால் கடலைக் கடந்து, யாரும் நுழைய முடியாத இந்தக் கோட்டைக்குள் நுழைய முடியாது. தேவர்களேகூட இந்த இலங்காபுரிக்குள் பிரவேசிக்க நடுங்குவர்' என்றான்.

சீதை அவனைப் பார்த்து ஒரு வெறுப்புச் சிரிப்பு சிரித்தாள். 'எதற்காக வீணாக இன்னொருவன் மனைவியை அடைய விரும்புகிறாய்? உன் மனைவிகள் கற்புடன் விளங்க வேண்டும், உன்னைத் தவிர வேறு யாரையும் ஏறெடுத்துப் பார்க்கக்கூடாது என்று நீ நினைப்பது போலத்தானே, மற்ற கணவர்களும் தங்கள் மனைவிகளைப் பற்றி நினைப்பார்கள்! நீ உயிரோடு இருந்து இந்த நாட்டை ஆள வேண்டும் என்றால் அதற்கு ஒரு வழி இருக்கிறது. என்னை என் கணவரிடம் கொண்டு சேர்த்து, அவர் மன்னிப்பைக் கேட்டுப் பெறு' என்றாள்.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு ராவணன் வெகுண்டான். 'நான் உன்னை எத்தனைக் கெத்தனை கெஞ்சுகிறேனோ, அத்தனைக்கத்தனை நீ என்னை அவமானப்படுத்துகிறாய். நான் உனக்கு ஒரு கெடு வைத்தேன். அது முடிய இன்னும் இரண்டு மாதம்தான் இருக்கிறது. இதற்குப் பிறகும் நீ பிடிவாதமாக இருந்தால், என் சமையற்காரர்கள் உன்னைத் துண்டு துண்டாக நறுக்கி என் காலை உணவுக்குப் பரிமாறுவார்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு, அவன் அங்கிருந்து நகர்ந்தான்.

ராவணன் சென்றது தான் தாமதம், கொடூர உருவமுள்ள அரக்கிகள் சீதையைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அதில் ஒருத்தி, 'ராவணன் சொற்படி கேட்டு, இந்த இலங்கையின் ஐசுவரியங்களை அனுபவி, இல்லாவிடில் இரண்டு மாதம்கூடக் காத்துக் கொண்டிருக்க மாட்டோம். நாங்களே உன்னைக் கொன்று விடுவோம்' என்று சொன்னாள். கொடூர, விகார, அரக்கிகளால் சூழப்பட்ட சீதை விம்மி, விம்மி அழுதாள்.

அப்பொழுது. இதுவரை தூங்கிக் கொண்டிருந்த திரிசடை என்னும் வயது வந்த அரக்கி, விழித்துக் கொண்டு, அவர்களைப் பார்த்து, 'அவளைத் துன்புறுத்தாதீர்கள். நான் இப்பொழுது ஒரு கனவு கண்டேன். அதன்படி சீதையும், அவளுடைய கணவனும் வெற்றியுற, இலங்கை முழுவதும் அழிக்கப்படுகிறது' என்று சொன்னாள். இதைக்கேட்டு மற்ற அரக்கிகள் நடுங்கினார்கள். அவர்கள் சீதையைத் துன்புறுத்துவதை விடுத்து, தத் தமது இடங்களுக்குச் சென்றார்கள்.

மோதிரம் கொடுத்தல்

நடந்ததையெல்லாம் மரத்திலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த அனுமார், 'நான் ராம தூதன் என்று எப்படி இவரிடம் நம்ப வைப்பது! நான் சடாரென்று அவர் முன்னால்

தோன்றினால் இது ஏதோ ராவணனின் சூழ்ச்சி என்று அவர் நினைப்பார்' என்று எண்ணினார். அதனால் ராம கதையை இனிய குரலில் பாட ஆரம்பித்தார்.

ராமர் பெருமையை யாரோ எடுத்துப் பாடுவதைக் கேட்டு சீதை ஆச்சரியப்பட்டாள். பாடுவது யார் என்று அண்ணாந்து பார்த்தாள். ஒரு சிறிய குரங்கு மர உச்சியில் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்தாள். அனுமார் கீழே இறங்கி, சீதையைப் பார்த்து, 'தாங்கள் யார்? யாராவது தேவதையா, அல்லது அப்சர ஸ்திரீயா, அல்லது அரசகுமாரியா? உங்கள் கண்ணீரையும், துக்கத்தையும் பார்க்கும்போது, நீங்கள் ஒரு அரசகுமாரியாக இருக்கவேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. நீங்கள் யார், நான் தேடிக்கொண்டிருக்கும் சீதையா?' என்று கேட்டார்.

'ஆம், நான் சீதைதான். உங்களுக்கு என் கணவரைத் தெரியும் என்று தோன்றுகிறது. நீங்கள் யார் என்று நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா?' என்று சீதை கேட்டாள். அதற்கு அனுமார், 'நான் ஸ்ரீராமரின் தூதன். என் பெயர் அனுமான். ஸ்ரீராமரின் கட்டளையின் பேரில் உங்களைத் தேடி நான் இங்கு வந்தேன்' என்று சொன்னார்.

அனுமாருடைய வார்த்தைகள் அவள் இதயத்தில் இன்பத்தை உண்டாக்கின. ராமரைப் பற்றியும் லக்ஷ்மணனைப் பற்றியும் இன்னும் தெரிந்து கொள்ள ஆசைப்பட்டாள். ஆனால் திடீரென்று ஒரு சந்தேகம். ஒரு வேளை ராவணன் இப்படி அனுமார் வேடத்தில் இருந்தால்!

தாம் ராமரின் தூதன்தான் என்பதை அனுமார் எத்தனையோ வழிகளில் எடுத்துச் சொன்னார். ராமரைத் தாம் சந்தித்த விவரத்தை எடுத்துக் கூறினார். கடைசியில் ராமர் கொடுத்த மோதிரத்தை அவரிடம் கொடுத்தார்.

'தாயே! நான் உடனே திரும்பி, தாங்கள் இங்கு இருக்கும் விவரத்தை ராமரிடம் சொல்லி, அவரை இங்கு அழைத்து வரவேண்டும். அவர் உங்களை இச்சிறையிலிருந்து மீட்பார். ஆனால் நீங்கள் ஏன் இன்னும் கஷ்டப்படவேண்டும்? என்னால் உங்களை என் தோளின் மீது சுமந்து, கடலைத் தாண்டி, உங்களை ராமரிடம் கொண்டு சேர்க்க முடியும்' என்று சொன்னார்.

இந்தச் சின்ன குரங்கு தன்னை எப்படிச் சுமந்து செல்ல முடியும் என்று சீதை சந்தேகப்பட்டாள். இதை உணர்ந்த அனுமார், தம் உடலைப் பெரிதாக்கி, தம் நிஜ உருவைக் காண்பித்தார்.

இதைக் கண்டு சீதை வியந்தாள். 'அனுமாரே! நான் உம்முடைய வலிமையைச் சந்தேகிக்கவில்லை. ஆனால் தாங்கள் என்னைச் சுமந்து செல்லுவது சரியல்ல. அதோடு வழியில் அரக்கர்கள் தங்களைக் கூரிய பாணங்களினால் தாக்கலாம். என்னைச் சுமந்து கொண்டு அவர்களுடன் போரிடுவது உங்களுக்குக் கஷ்டமாக இருக்கும். அதோடு, தாங்கள் என்னை எடுத்துச் சென்றால் அது ராமருக்குப் பெருமையைத் தராது. ராமர் ஒரு சிறந்த வீரராக இங்கு வந்து, ராவணனைக் கொன்று என்னை மீட்டுச் அழைத்து செல்லட்டும்' என்றாள்.

'தாங்கள் சொல்லுவது சரி' என்றார் அனுமார். உடனே சீதை, தான் கடைசியாக வைத்திருந்த சூடாமணி என்னும் ஆபரணத்தை அனுமாரிடம் கொடுத்தாள். 'என் எல்லாக் கஷ்டங்களின் போதும் இந்த ஆபரணந்தான் ஆறுதல் அளித்து வந்தது. இதை அவரிடம் கொடுங்கள். அவர் சீக்கிரம் இங்கு வந்து என்னைக் காப்பாற்றுவார் என்று நம்புகிறேன்'

என்று சொன்னாள். அனுமார் அந்த ஆபரணத்தை மிக்க மரியாதையுடன் வாங்கினார். சீதாதேவியை வலம் வந்து, கீழே விழுந்து வணங்கி, விடை பெற்றுக் கொண்டார்.

அசோகவனத்தை அழித்தல்

அசோகவனத்தை விட்டு வெளியே வரும்பொழுது அனுமாருக்கு ஒரு யோசனை தோன்றிற்று. சீதைக்குத் தைரியமூட்டுவதற்கும், ராவணனுக்குப் பயத்தை உண்டு பண்ணுவதற்கும் என்ன செய்யலாம் என்று யோசனை செய்தார். அங்கு ஏதாவது தகராறு செய்து, எதிரி தன்னோடு சண்டையிட ஏதாவது வழி செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்து, அந்த வனத்தை அழிக்க ஆரம்பித்தார். மரங்களை வேரோடு பிடுங்கினார், பூச்செடிகளை அழித்தார், கூரைகளை உடைத்தார்.

அசோகவனத்தைக் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்த அரக்கர்கள் இதைக் கண்டு அவரைத் தாக்க வந்தார்கள். சீக்கிரமே ஒரு பெரிய அரக்கர் கூட்டம் அவரைக் கழிகளைக் கொண்டும், கற்களைக் கொண்டும் தாக்கியது. அனுமார் கீழே குனிந்து, இரும்புக் கதவிலிருந்து ஒரு இரும்புக் கழியைப் பிடுங்கி, அதைக் கொண்டு அந்த அரக்கர்களைத் தாக்க ஆரம்பித்தார்.

சில அரக்கர்கள் ஓடிப்போய், நடந்த விஷயங்களை ராவணனிடம் சொன்னார்கள். இதைக் கேட்டு ராவணன் கோபமடைந்தான். உடனே அவன் வலிமை மிக்க ஐந்து சேனாதிபதிகளை ஒரு பெரிய சேனையை எடுத்துக் கொண்டு சென்று அக்குரங்கைப் பிடித்து வரும்படி கட்டளையிட்டான். ஆனால் அனுமாரோ, பெரிய பாறைகளாலும், மரங்களாலும், அவர்களைத் தாக்கிக் கொன்றார். தன் சேனாதிபதிகள் அழிந்து விட்டார்கள் என்று தெரிந்ததும் ராவணன் தன் மகன் இந்திரஜித்தை அழைத்து, 'நீ ஒரு சிறந்த வீரன். உன் பெயரைக் கேட்டு தேவர்களும் நடுங்குகின்றனர். ஆகவே நீ சென்று வெற்றியுடன் திரும்பு' என்றான்.

இந்திரஜித்து தகப்பனாருக்குத் தலை வணங்கிவிட்டு, பலமுள்ள நான்கு யானைகள் பூட்டிய ரதத்தில் ஏறி, அசோகவனம் சென்றான். இந்திரஜித் அனுமார் மீது அம்புகளை மழையெனப் பொழிந்தான். ஆனால் அனுமார் ஆகாயத்தில் பாய்ந்து அவன் அம்புகளிலிருந்து தப்பினார். ஒருவேளை சாதாரண அம்புகளால் கொல்ல முடியாது என்று அனுமார் வரம் பெற்றுளாரோ என்று நினைத்து, இந்திரஜித் அவர் மீது மிக சக்திவாய்ந்த பிரம்மாஸ்திரத்தை விட்டான்.

பிரம்மாஸ்திரம் தாக்கியதும் அனுமார் செயலற்றுக் கீழே விழுந்தார். உடனே அரக்க சேனைகள் அவரைப் பெரிய கயிறு கொண்டு கட்டினர். பிரம்மாஸ்திரம் ஒரு மனிதனைக் கட்டுக்குள் வைத்திருக்கும் போது, இன்னொரு கட்டு அவனுக்கு ஏற்பட்டால் பிரம்மாஸ்திரத்தின் சக்தி போய்விடும் என்பதை அந்த அரக்க சேனைகள் உணரவில்லை. அது இந்திரஜித்துக்குத் தெரியும், ஆனால் அவன் தடுப்பதற்குள் அந்த அரக்கர்கள் அனுமாரை கயிறுகொண்டு கட்டி விட்டனர். இது விஷயம் அனுமாருக்குத் தெரியும். அவர் இஷ்டப்பட்டிருந்தால் கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு தம்மை விடுவித்துக் கொண்டிருக்க முடியும். ஆனால் ராவணனையும், அவனுடைய அரண்மனையையும் பார்க்க வேண்டுமென்று அவர் ஆசைப்பட்டதால் கட்டுப்பட்டவர் போல், அவர்கள் தம்மை இழுத்துச் செல்ல உட்பட்டார்.

இலங்கையை எரித்தல்

அனுமார் ராவணனின் தர்பாருக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டு, ராவணன் முன் நிறுத்தப்பட்டார். அனுமாரைக் கேள்விகள் கேட்டு, அவர்

யார் என்று கண்டுபிடிக்கும்படி ராவணன் தன் மந்திரிகளுக்குக் கட்டளையிட்டான். மந்திரிகள் கேட்ட கேள்விகளுக்கு அனுமார் ராவணனைப் பார்த்துப் பதில் சொன்னார்.

‘நான் ஸ்ரீராமச்சந்திரரின் தூதன். உன்னால் கவரப்பட்டு, ஒளித்து வைக்கப்பட்டுள்ள சீதை எங்கிருக்கிறாள் என்று கண்டுபிடிக்கும்படி அனுப்பப்பட்ட வானரர்களுக்குள் ஒருவன். நான் அவரைக் கண்டு பிடித்துவிட்டேன். திரும்பிச் சென்று ஸ்ரீராமரிடம் சொல்லுவேன். அவர் என்ன செய்வார் என்பது பற்றி எனக்குத் தெரியாது, தெரிந்தாலும் சொல்ல உரிமை கிடையாது. சீதையை ராமரிடம் திருப்பிக் கொடுத்து, அவர் மன்னிப்பைப் பெறும்படி நான் உனக்கு யோசனை கூறுகிறேன். நீ இழைத்த குற்றத்தினால் நீயும் உன் நாடும் அழியும் தறுவாயில் இருக்கிறது’ என்று சொன்னார்.

இதைக் கேட்டு ராவணன் வெகுண்டான். அனுமாரை உடனே கொல்லும்படி உத்தரவிட்டான். ஆனால் ராவணன் தம்பியாகிய விபீஷணர் குறுக்கிட்டு, ஒரு அரச தூதனைக் கொல்லுவது அதர்மம் என்று குறிப்பிட்டார். ‘அப்படியானல் அந்த வானரத்தின் வாலைக் கொளுத்துங்கள்’ என்று உத்தரவிட்டான் ராவணன்.

அரக்கர்கள் அனுமாரை வெளியே அழைத்துச் சென்று, அவர் வாலில் நிறைய பழைய கந்தைத் துணிகளைச் சுற்ற, அதன் மீது எண்ணெயை ஊற்றி வாலுக்கு நெருப்பு வைத்தார்கள். அவரை இலங்கையின் தெருக்களின் வழியாக, ஊர்வலமாக எடுத்துச் சென்றார்கள். ஒரு பெரிய கூட்டம், ஆடிக்கொண்டும், பாடிக்கொண்டும், அனுமாரை நையாண்டி செய்து கொண்டும் அவரைப் பின் தொடர்ந்தது.

அனுமாருக்கு நேர்ந்த கதியைப் பற்றி, அரக்கிகள் சீதையிடம் கூறினர். உடனே சீதை அக்னி தேவனை வேண்டிக் கொண்டாள். 'அக்னியே! அனுமாரைக் சுடாதே. அவருக்குக் குளிர்ச்சியாக இரு' என்று கேட்டுக் கொண்டாள்.

அந்த நெருப்பு அனுமாரைச் சுடவில்லை. 'இது என்ன ஆச்சரியம்! தீ என் வாலை எரிக்கவில்லை. குளிர்ச்சியாக அல்லவா இருக்கிறது! ஆகவே அவர்களுக்கு ஒரு பாடம் கற்பிக்க வேண்டும்' என்று நினைத்தார். அவர்கள் அழைத்துச் சென்ற தெருக்களை உளவு பார்த்துக் கொண்டே சென்றார். பிறகு திடீரென்று அவர் தம்மைச் சுருக்கிக் கொண்டு, கட்டிலிருந்து வெளியே வந்தார். பிறகு ஒரு வீட்டின் கூரை மீது தாவினார். அந்த வீட்டுக்கு நெருப்பு வைத்துவிட்டு, அடுத்த வீட்டுக்குத் தாவினார். இப்படி அத்தெருவில் இருந்த எல்லா வீடுகளுக்கும் தீ வைத்தார். வீடுகள் கொழுந்து விட்டெறிய, வீடுகளில் இருந்த ஆண், பெண், குழந்தைகள் எல்லாரும். 'குய்யோ, முறையோ' என்று கத்திக் கொண்டு தெருவுக்கு ஓடிவந்தனர். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் ஒரு பலத்த காற்று அடிக்க, அதன் காரணமாக இலங்கை முழுவதும் தீப்பிடித்து எரிய ஆரம்பித்தது. இதைக் கண்டு அனுமார் சந்தோஷப்பட்டார். உடனே அவர் கடற்கரைக்குச் சென்று, கடலில் வாலைவிட்டு, வாலில் இருந்த தீயை அணைத்தார்.

திடீரென்று அவருக்கு ஒரு சந்தேகம் ஏற்பட்டது. இந்தத் தீ ஒரு வேளை சீதையையும் எரித்திருக்குமோ? அப்படி நேர்ந்திருந்தால் எத்தனை விபரீதமாகப் போயிருக்கும்! உடனேயே அசோகவனத்துக்கு ஓடினார். அங்கு ஒரு மரத்தடியில் சீதை நிம்மதியாக உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்ததும் அவர் மனம் குளிர்ந்தது. சீதையை வணங்கி, அவர், 'அம்மா! தாங்கள் உயிருடன் இருப்பதை நான் கண்டுவிட்டேன். இப்பொழுது நடந்ததெல்லாம் தங்கள் மகிமையால் தான் நடந்தது. எனக்கு விடை கொடுங்கள்' என்று சொல்லி, மீண்டும் சீதையை வணங்கிவிட்டு, அங்கிருந்து கிளம்பினார்.

சூடாமணி கொடுத்தல்

இதற்குப் பிறகு அவர் அங்கிருந்த ஒரு மலை உச்சியில் ஏறி அங்கிருந்து திரும்ப நிச்சயித்தார். ஒரு அம்பைப் போல நேரே பறந்து சென்று, மகேந்திர பர்வதத்தை அடைந்தார். அவருக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்த வானரர்கள் அவரைக் கண்டதும், சந்தோஷத்தினால் துள்ளிக் குதித்தனர். 'நிச்சயமாக அவர் வெற்றி கண்டிருப்பார்' என்று சொன்னார்கள்.

கீழே இறங்கியதும், அனுமார் நேரே ஜாம்பவானிடம் சென்று அவரிடம் செய்தியைச் சொன்னார். 'சீதை கண்டுபிடிக்கப்பட்டுவிட்டாள்' என்று வானரர்கள் எல்லாரும் குதூகலித் தார்கள். எல்லோரும் சேர்ந்து கிஷ்கிந்தை சென்று சுக்ரீவனுக்குச் சொந்தமான மதுவனம் என்றும் தோட்டத்தை அடைந்தார்கள். அங்கிருந்த காவலாளிகள் எவ்வளவோ தடுத்தும், அதைப் பொருட்படுத்தாமல் அங்கு இருந்த தேனைக் குடித்தார்கள், பழங்களை உண்டார்கள்.

காவலாளிகள் சுக்ரீவனிடம் ஓடிச் சென்று வானரங்களின் நடத்தையைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். வானரர்களின் செய்கையைப் புரிந்துகொண்டு, 'அவர்கள் எல்லாரையும் உடனே இங்கு அனுப்பு' என்றான் சுக்ரீவன்.

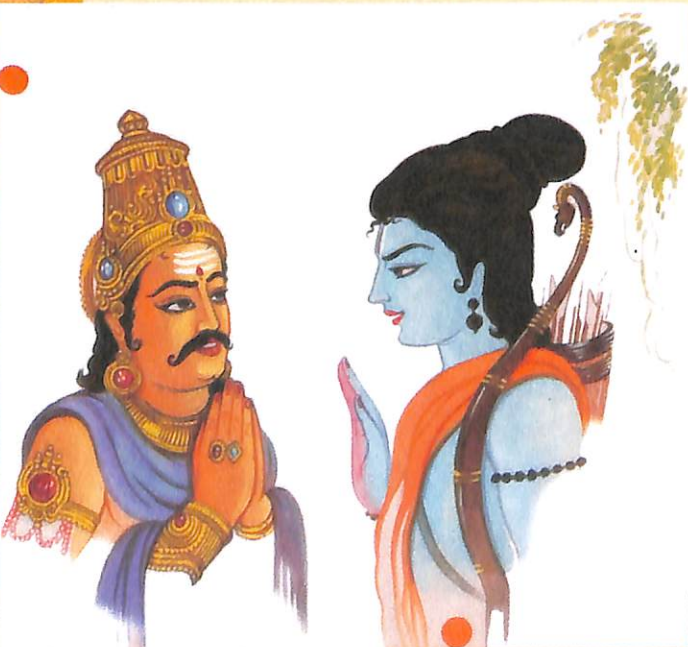
சீக்கிரமே வானரர்கள் எல்லாரும் ராமர், லக்ஷ்மணன், சுக்ரீவன் இவர்கள் முன் நின்றனர். அனுமார் அவர்கள் முன் மிக்க மரியாதையுடன் தலைவணங்கி, 'கற்புக்கரசி சீதையைக் கண்டேன், அவர் இலங்கையில் உயிரோடு இருக்கிறார்' என்று சொல்லி, சீதை கொடுத்த சூடாமணியை ராமர் கையில் வைத்தார். இதைக் கண்டதும் ராமர் அழ ஆரம்பித்தார். ராமர் அனுமாரைப் பார்த்து, 'உலகில் வேறு யாரும் சாதிக்க முடியாத காரியத்தை நீ சாதித்துள்ளாய். உனக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யக்கூடும்!' என்று சொல்லி அவரைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டார்.

அடுத்து என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைப் பற்றி சுக்ரீவன் ராமரோடு பரிசீலனை செய்தான். நல்ல நேரத்தில் வானரப் படை முழுவதும் கடலை நோக்கிச் செல்ல ஆரம்பித்தது. சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவர்கள் மகேந்திர மலையை அடைந்தார்கள். 'வானர வீரர்கள் களைத்து இருக்கிறார்கள். இக்கடலை எப்படித்தாண்டுவது என்பதைப் பற்றி நாம் சிந்திக்க வேண்டும். அதுவரை அவர்கள் இந்த வனத்தில் இளைப்பாறட்டும்.' என்றார் ராமர்.

விபீஷண சரணாகதி

இலங்கையில், ராவணன், தன் ஒற்றர்கள் மூலம், பெரிய வானரப்படை கடலின் எதிர்க்கரையில் தங்கியுள்ளது என்று தெரிந்து கொண்டான். தன் அமைச்சர்களை அழைத்து யோசனை கேட்டான். அவனை மகிழ்விப்பதற்கென, அவர்கள் ராவணனை யாராலும் வெல்ல முடியாது என்று கூறினர். ஆனால் அவனுடைய தம்பியாகிய விபீஷணர் மட்டும், ராமரை ராவணன் தவறாக எடை போட்டு விட்டதாகவும், சீதையைத் திருப்பிக் கொடுத்து ராமரோடு நட்புக் கொள்ளுவது தான் சிறந்தது என்றும் தைரியமாக எடுத்துச் சொன்னார். விபீஷணர் சொன்னது ராவணனுக்குத் துளிக் கூடப் பிடிக்கவில்லை. 'நாளை மீண்டும் சந்தித்து என்ன செய்யலாம் என்று ஆலோசிப்போம்' என்றான்.

அடுத்த நாள் சபை கூடியது, விபீஷணர் அண்ணனைப் பார்த்து, 'அண்ணா! நீங்களே பார்க்க வில்லையா! நீங்கள் சீதையைக் கொண்டு வந்ததிலிருந்து எத்தனை அபசகுனங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன!' என்று கேட்டார்.

அதற்கு ராவணன், 'நான் சீதையை தண்டகாரணயத்திலிருந்து கொண்டு வந்தேன் என்று உங்கள் எல்லாருக்கும் தெரியும். அவளை நான் விரும்புகிறேன். அவளைத் திருப்பி அனுப்ப என்னால் இயலாது. வானரப் படைகள் கடலின் எதிர்க்கரையில் முகாம் இட்டுள்ளன, கடலைத் தாண்டுவது என்பது அவர்களால் இயலாது. அப்படித்தான் தாண்டினார்கள் என்றாலும், அவர்களைக் கண்டு நாம் ஏன் பயப்பட வேண்டும்?' என்றான்.

தம்பி கும்பகர்ணனையும் ராவணன் ஆலோசனை கேட்டான். அதற்கு கும்பகர்ணன், 'நீங்கள் ராமனை நேருக்கு நேர் சந்தித்து சண்டையிட்டு, அவனைக் கொன்ற பிறகு சீதையைக் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும். ஆகவே இப்பொழுது யோசனை கேட்டு என்ன பயன்? ஒரு அரசன் இப்படி நடந்து கொண்டிருக்கக் கூடாது' என்றான்.

தான் சொன்னதைக் கேட்டு ராவணன் வருத்தப்பட்டான் என்பது கும்பகர்ணனுக்குத் தெரிந்தது. கும்பகர்ணனுக்குத் தன் அண்ணன் மீது அதிக பாசம் உண்டு. அதனால், 'அண்ணா! கவலைப்படாதேயும். உங்கள் எதிரிகளை நான் எதிர்ப்பேன். ராமனையும், லக்ஷ்மணனையும் கொல்லுவேன். ஆகவே கவலைபடாமல் யுத்தத்துக்குத் தயார் செய்யுங்கள்' என்றான்.

ஆனால் விபீஷணரோ ராவணனைப் பார்த்து, 'சீதையின் உருவில் தாங்கள் அழிவைக் கொண்டு வந்துள்ளீர்கள். ஆகவே ராமரின் மன்னிப்பைக் கோரி, இலங்கையைக் காப்பாற்றுங்கள்' என்றார்.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ராவணன் பொறுமை இழந்தான். 'நீ என் தம்பி என்பதனால் தான் நீ இதுவரை பேசுவதை விட்டு வைத்தேன். நீ நம் குலத்திற்கே ஒரு அவமானம்' என்றான்.

இதற்கு மேலும் அங்கிருந்து கொண்டு ராவணனுக்கு உதவி செய்வது தவறு என்று விபீஷணர் உணர்ந்தார். உடனே ஆகாயத்தில் எழுந்தார். நம்பிக்கையான நான்கு நண்பர்களை அழைத்துக் கொண்டு ராமர் முகாமிட்டிருந்த இடத்திற்குச் சென்றார்.

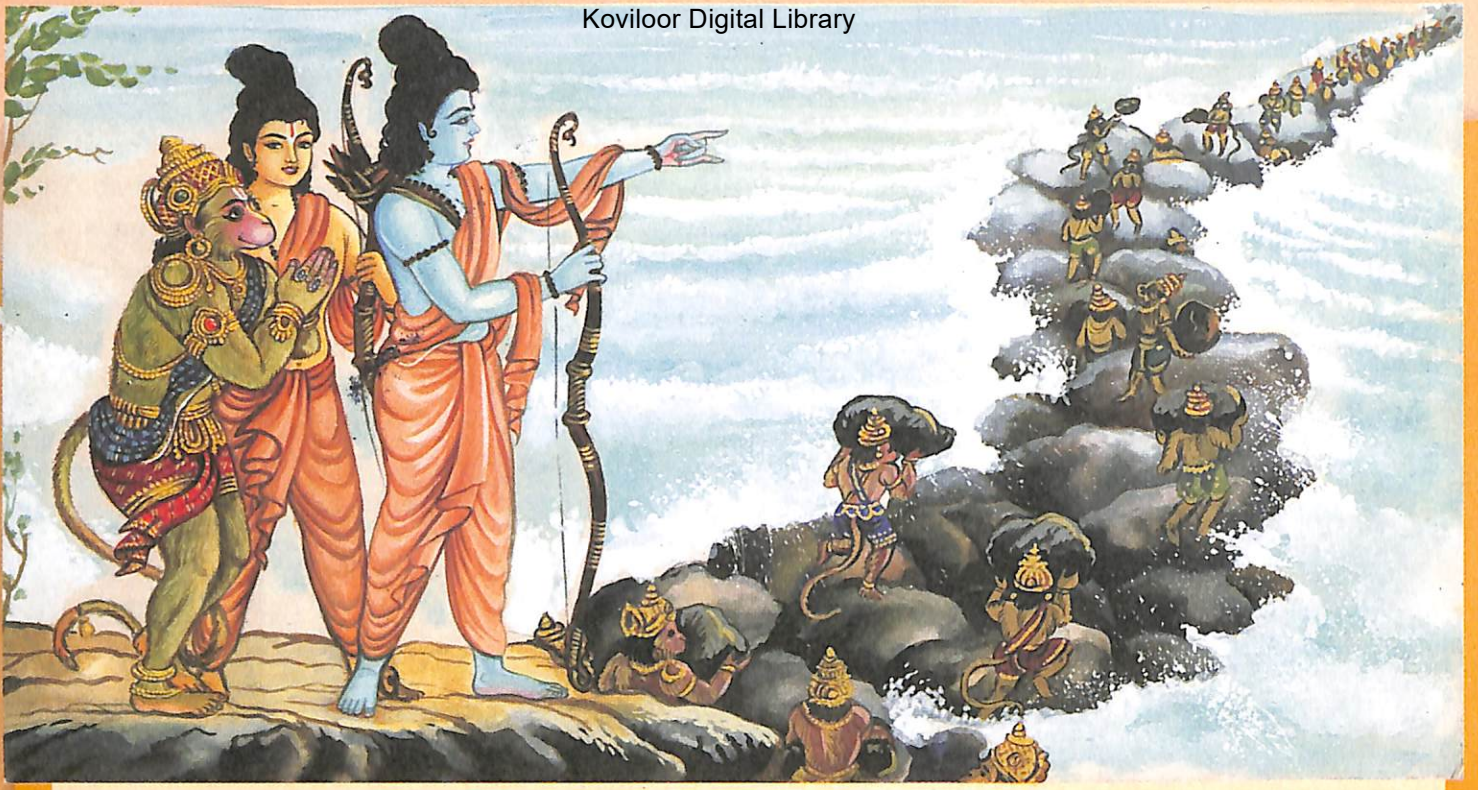
இந்த ஐந்து பேரும் ஆகாயத்திலிருந்து கீழே இறங்கியதைப் பார்த்ததும், வானரர்கள் ஓடிப் போய் ராமரிடம் விஷயத்தைச் சொன்னார்கள். அவர்களை நம்பக் கூடாதென்று சுக்ரீவனும் மற்றவர்களும் ராமருக்குச் சொன்னார்கள். ஆனால் புத்திசாலியான அனுமாரோ விபீஷணரை அறிந்திருந்தார். அவர் அத்தனை தைரியமாக அங்கு வந்ததிலிருந்தே அவர் நேர்மையானவர் என்று கொண்டு, அவர் எதற்காக அங்கு வந்தார் என்று விசாரிக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்.

இவர்கள் சொன்னதையெல்லாம் பதில் சொல்லாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ராமர் இப்பொழுது பேச ஆரம்பித்தார். 'நான் உன் அடைக்கலம்' என்று சொல்லி யார் என்னைச் சரணாகதியடைந்தாலும் அவர்களை நான் காப்பாற்றுவேன். இது நான் எடுத்துக் கொண்டுள்ள சபதம். இதை நான் மீற மாட்டேன். அவரை இங்கு அழைத்து வாருங்கள். விபீஷணன் என்ன, அது ராவணனே ஆகட்டும், என்னைச் சரணாகதி என்று வந்தடைந்தால் அவர்களைக் காப்பாற்றுவேன்' என்றார்.

சுக்ரீவன் சென்று விபீஷணரை அழைத்து வந்தான். ராமர் அவருடைய நட்பை ஏற்றுக் கொண்டு, அவரை இலங்கையின் அரசராக பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்தார்.

கடலுக்குப் பாலம் அமைத்தல்

பிறகு கடலை எப்படி கடப்பது என்பது குறித்து சுக்ரீவன், லக்ஷ்மணன், விபீஷணர் மூவரும் ஆலோசனை செய்தார்கள். கடலில் வழி விடும்படி ராமர் சமுத்திர ராஜனை மூன்று நாள் தொடர்ந்து பூசை செய்தார். ஆனால் சமுத்திர ராஜன் தோன்றாமல் போகவே, ராமர் சமுத்திர ராஜன் மீது கோபம் கொண்டு, அவனை பிரம்மாஸ்திரத்தினால் தாக்கத் தயாரானார்.

அப்பொழுது சமுத்திர ராஜன் கூப்பிய கைகளுடன் சமுத்திரத்திலிருந்து வெளிப்பட்டான். 'அரச குமாரரே! கொடுமையாகவும், ஆழமாகவும், யாரும் தாண்ட முடியாமல் இருப்பதும் தான் என் இயற்கைக் குணம். அதை நான் எப்படி விட முடியும்? அதோடு கடலுக்கு நடுவில் ஒரு காய்ந்த வழி விடுவது என்பதும் இயலாத காரியம். தங்களுக்கு நான் இன்னொரு வழியில் உதவத் தயாராக இருக்கிறேன். வானரர்கள் பாறாங்கற்களைக் கொண்டும், மரங்களைக் கொண்டும் என் மீது பாலம் அமைக்கட்டும். திமிங்கலம், முதலை போன்ற கடற் பிராணிகள் அவர்களைக் கொல்லாதவாறு நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். பாலம் அமைப்பதற்கும் நான் உதவி செய்கிறேன்' என்று சொன்னான்.

உடனேயே ஆயிரக்கணக்கான வானரர்கள் மிக்க உற்சாகத்துடன் பாலம் அமைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டனர். வனத்திற்குள் புகுந்து, பெரிய, பெரிய மரங்களை வேரோடு பிடுங்கி, கடற்கரைக்கு இழுத்து வந்தார்கள். மலை உச்சியில் இருந்த பாறைகளை உருட்டி விடுவதில் அவர்களுக்கு ஒரே கொண்டாட்டம்! ஆடிக் கொண்டும், பாடிக் கொண்டும், குதித்துக் கொண்டும், சிரித்துக் கொண்டும், பல நாட்கள், மலைகளைப் பெயர்ப்பதும், மரங்களைப் பறிப்பதுமாகிய வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

வேண்டிய பொருள்கள் சேகரிக்கப்பட்டதும், பலம் மிக்க நலன் என்னும் வானர சிற்பி பாலத்தைக் கட்ட ஆரம்பித்தான். நீண்ட கயிறுகளைக் கொண்டு வானரர்கள் நீளத்தை அளந்தார்கள். சில வானரர்கள் நீண்ட கோல்களைக் கொண்டு சமுத்திரத்தின் ஆழத்தை அளந்தார்கள். பாலம் அமைப்பது மிகவும் கடினமான வேலையாக இருந்தது. இருந்தும் வானரப் படைவீரர்கள், மிக்க உற்சாகமாக உழைத்து, ஐந்து நாட்களில் பாலத்தைக் கட்டி முடித்தார்கள். பாலம் கட்டி முடித்ததும் எல்லாரும் பாலத்தைக் கடந்து இலங்கையை அடைந்தார்கள்.

அங்கதன் தூது

ராமர் அங்கதனைக் கூப்பிட்டு, 'அரசகுமாரா! நீ உடனே ராவணனைப் போய்ப் பார்த்து நான் சொல்லும் செய்தியை அவனிடம் சொல்' என்றார்.

அங்கதன் ஆகாயத்தில் பறந்து ராவணனுடைய அரண்மனையை அடைந்தான். தான் யார் என்று ராவணனிடம் தெரிவித்துவிட்டு, அவனைப் பார்த்து, 'நான் ராமனின் தூதனாக வந்துள்ளேன். உன்னுடைய அழிவு வெகு வேகமாக நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. நீ வாழ விரும்பினால் சீதையை ராமரிடம் திருப்பித் தந்து விட்டு, அவருடைய மன்னிப்பைக் கேள். போர் புரிய இஷ்டப்பட்டால் இலங்கையில் உள்ள எல்லோரையும் இழக்கத் தயாராக இரு' என்றான்.

இதைக்கேட்டு ராவணன் வெகுண்டான். 'இந்தக் குரங்கைப் பிடியுங்கள், அதைக் கொல்லுங்கள்' என்று கத்தினான்.

இரண்டு அரக்கர்கள் அங்கதனைப் பிடித்தார்கள். ஆனால் அங்கதனோ, அவர்களைச் சேர்த்து இழுத்துக் கொண்டு ஆகாயத்திற்குத் தாவினான். பிறகு அங்கிருந்து அவர்களைக் கீழே விழுந்து நசுங்கும்படி தரையில் தள்ளினான். பிறகு அவன் அரண்மனையின் உப்பரிகையின் சிகரத்தை காலால் உடைத்துத் தள்ளிவிட்டு, ஆகாயமார்க்கமாக ராமரை வந்தடைந்தான்.

ராவணனின் மாயாஜாலம்

சீதை தனக்கு இணங்கிவிட்டால், ராமர் அவமானப்பட்டு, மனமுடைந்து ஊர் திரும்பி விடுவார் என்று ராவணன் நினைத்தான். தன் மந்திரவாதிகளில் ஒருவனைக் கூப்பிட்டு, ராமர் தலையைப் போன்று ஒரு தலை செய்யும்படி சொன்னான். உடனேயே அவன் அத்தகைய தலையொன்றைச் செய்தான். ராவணன் அவனைப் பார்த்து, 'இந்தத் தலையையும் கையில் ஒரு நீண்ட வாளையும் எடுத்துக் கொண்டு அசோக வனத்திற்குப் பக்கத்தில் போய் நில' என்றான். அவனும் அப்படியே செய்தான்.

ராவணன் உடனே சீதை இருந்த இடத்திற்குச் சென்று, 'இதோ பார்! உன் கணவன் தலையை வெட்டிக் கொண்டு வந்து விட்டேன். நான் அவனைக் கொன்றாகிவிட்டது. எனக்கு இணங்கும்படி இனி நான் உன்னைக் கெஞ்ச வேண்டியதில்லை. நீ எனக்குச் சொந்தமாகிவிட்டாய், தெரிந்ததா!' என்று சொல்லிக் கொண்டே மந்திரவாதியைக் கூப்பிட, அவன் தலையையும், வாளையும் முன்னால் வைத்தான்.

ரத்தம் தோய்ந்த அந்தத் தலையைக் கண்டு சீதை கதறினாள். பிறகு மூர்ச்சையாகி தரையில் சாய்ந்தாள். இதற்குள் சில தூதர்கள் அங்கு வந்து, ராவணனுடைய அமைச்சர்களும், சேனாதிபதிகளும் அவனை உடனே பார்க்க விரும்புவதாகச் அதனால் ராவணன் அந்த இடத்தைவிட்டு, உடனே அகல வேண்டி வந்தது. ராவணன் அகன்றதுதான் தாமதம், அந்த ராமர் தலை மாயமாய் மறைந்தது.

அப்பொழுது, அங்கிருந்த அரக்கிகளில் ஒருத்தியான சரமா சீதையை மூர்ச்சையிலிருந்து எழுப்பி, 'யாரும் ராமரைக் கொல்லவில்லை. அவர் உயிரோடுதான் இருக்கிறார். நீ அரக்கர்களின் மாயாஜால வித்தையைக் கண்டு ஏமாந்துவிட்டாய். அவர்கள் கொண்டு வந்தது ஒரு மாயாஜாலத் தலை. ராமர் இலங்கையை அடைந்து விட்டு. போருக்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருக்கிறார்' என்று சொன்னான். அதே சமயம், வானர்கள் எழுப்பிய சங்கநாதத்தையும், பேரிகை சப்தத்தையும் கேட்டு, சீதை மகிழ்வுற்றாள்.

போர் தொடக்கம்

நகரைத் தாக்கும்படி வானரர்களுக்கு ராமர் கட்டளையிட்டார். அவர்கள் பெரிய பாறாங்கற்களைக் கொண்டு, நகரத்தின் மதில் சுவர்களையும் வாயில் கதவுகளையும் தாக்கினார்கள். அரக்கர்கள் வெளியே வந்து வானரர்களைத் தாக்கினர். அங்கதன் இந்திரஜித்தைத் தாக்கி, அவனுடைய சாரதியையும், குதிரைகளையும் கொன்றான். இந்திரஜித்து, ஆகாயத்துக்குத் தாவி, தன்னை யாரும் காணாதபடி செய்து கொண்டு, அங்கிருந்து கூரிய பாணங்களை ராமர் மீதும், லக்ஷ்மணன் மீதும் விட்டான். அவன் வீசிய நாக பாணங்கள் அவர்களைக் கட்ட, அவர்கள் உடலிலிருந்து ரத்தம் கொட்ட கீழே விழுந்தார்கள். ராமரும், லக்ஷ்மணனும் இறந்து விட்டனர் என்று இந்திரஜித் ராவணனிடம் சொன்னான். ராவணன் மகிழ்ச்சியுடன் அவனைக் கட்டியனைத்து உச்சி முகர்ந்தான்.

இதற்கிடையில் கடலும், ஆகாயமும் அதிர, கருடன் என்னும் மிகப் பெரிய பறவை அங்கு தோன்றிற்று. கருடனைக் கண்டதும், ராமரையும், லக்ஷ்மணனையும் கட்டியிருந்த நாகங்கள் பறந்து சென்றன. கருடன் தன் கால்களால் அந்த இரு சகோதரர்களையும் வருட, அவர்கள் காயங்கள் உடனே ஆற, அவர்கள் பழைய பலத்தை அடைந்தார்கள்.

அந்த தெய்வீகப் பறவையைப் பார்த்து, ராமர் 'நீங்கள் யார்?' என்று கேட்டார். கருடன் மிக்க அடக்கத்துடன், 'நான் தான் பறவைகளின் அரசனான கருடன்' என்று சொல்லிச் சென்றது.

வானரப்படை மீண்டும் அரக்கர் படையைத் தாக்க ஆரம்பித்தது. வானரப்படையை எதிர்க்க ராவணன் தன் புகழ் பெற்ற சேனாதிபதிகள் சிலரை அனுப்பி வைத்தான். ஆனால் அவர்கள் எல்லாரும் வானரப் படைகளால் கொல்லப்பட்டனர். இப்பொழுது ராவணனே தன் தேரில் ஏறி யுத்த களத்திற்கு வந்தான்.

ராவணனுக்கும், அனுமாருக்குமிடையே கடும்போர் நிகழ்ந்தது. பிறகு லக்ஷ்மணன் ராவணனோடு போர் புரிந்தான். கடைசியில் ராவணன் பிரம்மா அவனுக்குக் கொடுத்திருந்த சக்தி என்னும் ஆயுதத்தை லக்ஷ்மணன் மீது பலமாக எறிந்தான். அது மின்னலைப் போலப் பாய்ந்து லக்ஷ்மணனின் மார்பைத் தாக்க, லக்ஷ்மணன் மயக்கமுற்றுக் கீழே விழுந்தான்.

இதைக் கண்ட அனுமார் ராவணனைத் தம் முஷ்டியால் ஒரு பெரிய குத்து குத்தினார். அப்பொழுது ராமர் அங்கு வந்து தம் கூரிய பாணங்களால் ராவணனைத் தாக்கினார். அவனுடைய ரதத்தை ராமர் சின்னா பின்னப் படுத்தினார். எல்லாவற்றையும் இழந்து ராவணன் தன்னந்தனியாக நின்றான். அப்பொழுது ராமர் அவனைப் பார்த்து, 'இன்று போய் நாளை வா. நாளை புதிய ரதத்தில் புதிய ஆயுதங்களுடன் வா' என்றார்.

கும்பகர்ண வதம்

ராவணன் வெட்கித் தலைகுனிந்தான். வேறு வழியின்றி திரும்பினான். திடீரென்று அவனுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றிற்று. நீண்ட தூக்கத்தில் இருந்த தன் தம்பி கும்பகர்ணனை எழுப்புமாறு உத்தரவிட்டான். இந்த கும்பகர்ணன் தொடர்ந்து ஆறுமாதம் விழித்துக் கொண்டிருப்பான், பிறகு தொடர்ந்து ஆறுமாதம் தூங்குவான். இவன் மிகுந்த பராக்கிரமசாலி.

சேனாதிபதிகள் கும்பகர்ணனை ஈட்டிகளினால் குத்தினார்கள், யானைகளைக் கொண்டு மிதிக்கச் சொன்னார்கள், ஆனால் அவன் விழித்துக் கொள்ளவேயில்லை. கடைசியில்

அவர்கள் நல்ல மணமுள்ள பல உணவு வகைகளை அவன் பக்கத்தில் வைத்தார்கள். அதன் வாசனை அவன் முக்கைத் துளைக்க அவன் மெள்ள விழித்தெழுந்தான். தன் முன்னர் வைக்கப்பட்டிருந்த உணவுகளை உண்டான். குடம் குடமாக வைக்கப்பட்டிருந்த மதுபானங்களைக் குடித்தான். அவனுடைய பசி சற்று ஆறிய பிறகு, அரக்கர்கள் நடந்த விஷயங்களை அவனிடம் சொன்னார்கள்.

இதைக் கேட்டதும் கும்பகர்ணன் 'நான் உடனேயே போய் அந்த ராமனையும், லக்ஷ்மணனையும் கொன்றுவிட்டு, பிறகு என் அண்ணனைப் பார்க்கிறேன்' என்றான். ஆனால் அரக்கர்களோ, முதலில் ராவணனைச் சந்திக்கும்படி யோசனை கூறினார்கள்.

கும்பகர்ணனைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியுற்ற ராவணன், தன் சிம்மாசனத்திலிருந்து கீழே இறங்கிவந்து, கும்பகர்ணனை இறுகத் தழுவிக்கொண்டான். நடந்த விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் சொன்னான். கும்பகர்ணன் சிரித்தான். 'அண்ணா! நான் இருக்கும் வரை நீங்கள் ஒரு பயமும் கொள்ள வேண்டாம்' என்று சொல்லிவிட்டு, பல அரக்கர்களுடன் போர்முனைக்குச் சென்று, அங்கு இடிமுழக்கம் போன்று ஒரு குரல் கொடுத்தான்.

வானரவீரர்கள் கும்பகர்ணனை மலைப் பாறைகளைக் கொண்டும், மரங்களைக் கொண்டும் தாக்கினர். ஆனால் அவையோ கும்பகர்ணன் உடலில் பட்டதும் உடைந்து தவிடு பொடியாகின. அனுமார் எறிந்த ஒரு கூரான கல் கும்பகர்ணன் மார்பைத் தாக்க, அடிபட்ட இடத்திலிருந்து ரத்தம் கொட்டியது. ஆனால் கும்பகர்ணன் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் அனுமாரை ஒரு சூலாயுதத்தினால் அடித்தான். அனுமார் ரத்தத்தைக் கக்கிக் கொண்டு கீழே விழுந்தார்.

பிறகு அவன் லக்ஷ்மணனைக் கூடப் பொருட்படுத்தாமல், ராமரைத் தாக்கப் போனான். ராமருக்கும் அவனுக்குமிடையே கொடிய போர் நடந்தது. கடைசியில் அவனைக் கொல்ல சாதாரண அம்புகள் போதாது என்று ராமர் கண்டார். அதனால் வாயு அஸ்திரத்தை அவன் மீது பிரயோகித்தார். அது அவன் கைகளை வெட்டியது. இன்னொரு அம்பு அவனுடைய கால்களை வெட்டியது. அவன் இப்பொழுது, கைகளும், கால்களும் இல்லாதவனாக இருந்தான். இருந்தும் குகைவாயிலைப் போன்ற தன் பெரிய வாயைத் திறந்து, நாக்கை நீட்டி பல வானர வீரர்களை வாயில் போட்டுக் கொண்டான். ராமர் போட்ட இன்னொரு அம்பு அவன் தலையை வெட்டியது. தலை மேலே பறந்து சென்று இலங்கையின் மதில் சுவற்றை இடித்துத் தள்ளியது.

அனுமார் சஞ்சீவினி மலை கொணர்தல்

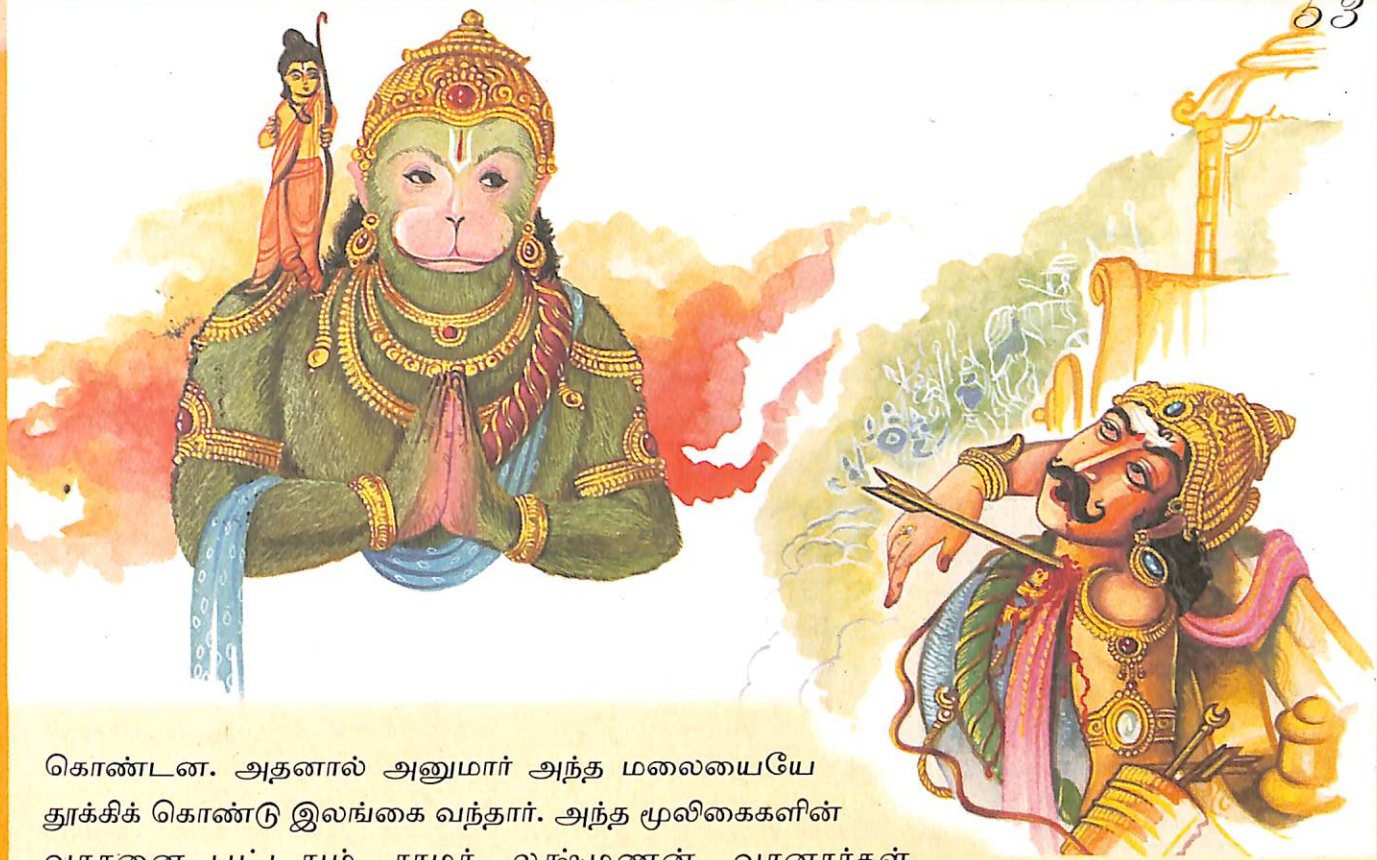
கும்பகர்ணன் கொல்லப்பட்ட செய்தி கேட்டதும் ராவணன் அப்படியே மூர்ச்சித்துக் கீழே விழுந்தான். இதைக் கண்ட அவன் மகன் இந்திரஜித் 'அப்பா! நான் இருக்கும் போது நீங்கள் ஏன் இப்படி அழ வேண்டும், கவலைப்பட வேண்டும்? ராமனும், லக்ஷ்மணனும் அழிந்துவிட்டார்கள் என்றே கொள்ளுங்கள்' என்று சொன்னான். இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, அவன் தன் ரதத்தில் ஏறி போர் முனைக்குச் சென்றான். சிறிது நேரம் போரிட்ட பிறகு அவன் ஆகாயத்துக்குத் தாவி தன்னை யாரும் பார்க்காதபடி மறைந்தான். கீழேயிருந்த வானரர்கள் மீது எங்கெங்கெல்லாமிருந்தோ அம்புகள் மழையாகப் பொழிந்தன.

கடைசியில் இந்திரஜித் பிரம்மாஸ்திரத்தை இவர்கள் மீது ஏவ, எல்லா வானரர்களும், ராமரும், லக்ஷ்மணனும் மூர்ச்சையாகிக் கீழே விழுந்தார்கள். விபீஷணர் அரக்கனாகையால், அந்த அஸ்திரம் அவரை ஒன்றும் செய்யவில்லை.

ஜாம்பவான் வீபீஷணரைப் பார்த்து, 'அனுமாரை இங்கு உடனே அழைத்து வாரும்' என்றார்.

அனுமார் வந்ததும், ஜாம்பவான் 'அனுமாரே, வாரும். உம் ஒருவரால்தான் ராமர், லக்ஷ்மணன், வானரப்படைகள் இவர்களைக் காப்பாற்ற முடியும். உடனேயே இமயமலையில் உள்ள கைலாச பர்வதத்துக்குச் செல்லுங்கள். இருட்டில்கூட பளிச்சென்று தெரியும் மூலிகைகளைக் காண்பீர். அந்த மூலிகைகளைக் கொண்டுதான் இவர்கள் எல்லாரையும் உயிர்ப்பிக்க முடியும்' என்று சொன்னார்.

உடனேயே அனுமார் ஆகாயத்துக்குத் தாவி, பறந்து, நேரே இமயமலைக்குச் சென்றார். தங்களைத் தேடி யாரோ வந்திருக்கிறார் என்று தெரிந்ததும், அந்த மூலிகைகள் மறைந்து

கொண்டன. அதனால் அனுமார் அந்த மலையையே தூக்கிக் கொண்டு இலங்கை வந்தார். அந்த மூலிகைகளின் வாசனை பட்டதும், ராமர், லக்ஷ்மணன், வானரர்கள் எல்லோரும் எழுந்து நின்றார்கள். அவர்களுடைய காயங்கள் எல்லாம் ஆறிவிட்டன.

இந்திரஜித் வதம்

திரும்பவும் போர் தொடங்கியது. வானரப்படை இலங்கை நகருக்குள் நுழைந்து அதற்குத் தீ வைத்தது. இதைப் பார்த்து, இந்திரஜித் தன் தேரில் ஏறி வேகமாக வந்தான். மாயாஜால வித்தையைக் கொண்டு சீதையைப் போல ஒரு உருவைப் பண்ணினான். அந்த உருவின் தலைமயிரைப் பிடித்துக் கொண்டு, எல்லாரும் பார்க்க, வாளினால் அந்த உருவைக் கொன்றான்.

இந்த சேதியைக் கேள்விப்பட்ட ராமர் மூர்ச்சித்துக் கீழே விழுந்தார். சிறிது நேரம் கழித்து, அவர் மூர்ச்சை தெளிந்து கண்களை விழித்தபோது, எதிரே விபீஷணர் நிற்பதைப் பார்த்தார். அவர் ராமரைப் பார்த்து, 'இந்திரஜித் கொன்றது சீதை போன்ற ஒரு உருவம்தான். அவன் ஒரு யாகம் செய்யப் போயிருக்கிறான். அந்த யாகத்தை அவன் பூர்த்தி செய்தால் அவனைப் பின் யாரும் வெற்றி கொள்ளவே முடியாது. ஆகவே உடனே லக்ஷ்மணன் அந்த யாகத்திற்குத் தடை செய்யட்டும்' என்றார்.

சரியென்று ராமர் லக்ஷ்மணனுக்குச் சொல்லி அனுப்ப, லக்ஷ்மணன், விபீஷணர், அனுமார் மூவரும் இந்திரஜித் யாகம் செய்து கொண்டிருந்த இடத்திற்குச் சென்றனர். லக்ஷ்மணன் அனுமார் தோள்களின் மீது நின்று கொண்டு, கூரிய அம்புகளை இந்திரஜித்தின் மீது விட்டான். இருவருக்குமிடையே மிகக் கடுமையான போர் வெகு நேரம் நடந்தது. கடைசியில் லக்ஷ்மணன் இந்திர அஸ்திரத்தை பயன்படுத்த, இந்திரஜித்தின் தலை வெட்டப்பட்டு அவன் கீழே விழுந்து இறந்தான்.

ராவண வதம்.

இந்திரஜித் மரணம் கேட்டு ராவணன் மனம் உடைந்து போனான். எஞ்சியிருந்த சேனாதிபதிகளை அழைத்துக்கொண்டு அவன் போர் முனைக்குச் சென்று, ராமரை எதிர்க்க ஆரம்பித்தான். அவர்களுக் கிடையே நீண்ட நேரம் போர் நிகழ்ந்தது.

ராமர் ராவணனின் பத்துத் தலைகளை ஒவ்வொன்றாக வெட்டிச் சாய்த்தார். ஆனால் அவர் வெட்ட வெட்ட ராவணனுக்குப் புதுதலைகள் முளைத்துக் கொண்டிருந்தன. அப்பொழுது இந்திரனால் ராமருக்காக அனுப்பப்பட்டிருந்த ரதத்தின் சாரதி மாதலி, அவர் காதில், 'ஏன் பிரம்மாஸ்திரம் இருப்பதை மறந்து விட்டீர்கள்!' என்று கேட்டான். உடனே ராமர் பிரம்மாஸ்திரத்தை எடுத்து, அதை மந்திரித்து, ராவணன் மீது விட்டார். அது ராவணனின் இதயத்தைப் பிளக்க, ராவணன் மாண்டு கீழே விழுந்தான்.

ராம பட்டாபிஷேகம்

ராவணனுக்குப் பிறகு, விபீஷணர் இலங்கையின் மன்னராக முடிசூட்டப்பட்டார். சீதைக்கு செய்தி அனுப்பப்பட, அவள் ஸ்நானம் செய்து, நல்ல ஆடைகள் ஆபரணங்கள் இவற்றால் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டு ஒரு பல்லக்கில் வந்து சேர்ந்தாள்.

இத்தனை நாள் கழித்து, கணவனைக் கண்டதில் அவளுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. ஆனால் ராமரோ, 'ஒரு நல்ல அரசன் என்ற முறையில் என் கடமையைச் செய்துவிட்டேன். ஆனால் நியோ ஒரு வருட காலம் அரக்கன் மாளிகையில்

இருந்திருக்கிறாய். அதனால் நான் உன்னை ஏற்றுக் கொள்ளுவது சரியல்ல' என்று சொன்னார்.

இதைக் கேட்டு சீதை திடுக்கிட்டாள். பிறகு கண்ணீர் மல்கிய கண்களுடன் அவள் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்தாள். 'உடனே தீ மூட்டுங்கள். அதில் நான் குதிக்கிறேன். என் துக்கத்தைப் போக்க அது ஒன்றுதான் வழி' என்று சொன்னாள்.

லக்ஷ்மணன் பெரிய தீயொன்றை மூட்டினான். சீதை தன் கணவரை வலம் வந்தாள். பிறகு தீயைப் பார்த்து, குவிந்த கரங்களுடன், 'அக்னியே! நான் பதிவிரதை என்பது உண்மையானால் என்னைக் காப்பாற்று' என்று சொல்லிக் கொண்டே

அத்தீக் குழிக்குள் குதித்தாள்.

அப்பொழுது அக்னி தேவன் அத்தீக்குழியிலிருந்து தோன்றினார். அவர் சீதையை அக்னியிலிருந்து வெளியே கொண்டு வந்தார். தீ சீதையின் ஆடைகளையோ அவள் உடலையோ ஒன்றும் பண்ணவில்லை.

அப்பொழுது ராமர், 'இவள் பதிவிரதை என்பது எனக்குத் தெரியாதா என்ன? ஆனால் உலகம் அறிய வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இக்கொடுமைக்கு நான் அவளை உட்படுத்தினேன்!' என்றார்.

ஒன்று சேர்ந்த ராமரும், சீதையும், லக்ஷ்மணனும் புஷ்பக விமானத்தில் ஏறிக் கொள்ள, விபீஷணரும், இன்னும் மற்ற வானர வீரர்களும் அதில் ஏறிக் கொண்டார்கள். அவர்கள் வருகையைப்

பரதனுக்குத் தெரிவிப்பதற்காக அனுமார் முன்னால் சென்றார். பரதன், ராமரைச் சந்திக்க, அவர் பாதுகைகளைத் தலை மேல் தாங்கி, பரத்துவாஜ ஆஸ்ரமம் வந்தான். ராமர் வந்ததும் பரதன் அவர் கால்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தான்.

பிறகு எல்லோரும் அயோத்தியா சென்றார்கள். அவர்களை எதிர்கொண்டழைக்க நகரம் முழுவதும் திரண்டது. ராமருக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்விக்கப்பட்டது. தசரதர் விருப்பம் நிறைவேறியது. ❀

இணையதளம் மூலம் ஆர்டர் செய்ய:
புத்தகங்கள்: chennaiamath.org;
e-புத்தகங்கள்: vedantaebbooks.org;
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம், மயிலாப்பூர்,
சென்னை - 4. Email: mail@chennaiamath.org

Chittira Ramayanam (Tamil)
ISBN : 81-7120-116-4

₹ 90.00